

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.
 Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 20. OKTOBER 15. 1922. LETO (VOL.) XIV.

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Srčno cvetje.

Marija pristrčno te ljubim
 z ljubeznijo vso kot takrat,
 ko zate v vrtove dehteče
 hodila sem cvetja iskat.

In vendar tri vence bom zvila:
 glej, v prvem bo tvoja radost
 in v drugem bo tvoje trpljenje
 in v tretjem vsa tvoja svetost.

Ne morem zdaj vencev ti viti
 iz tužnih jesenskih cvetic,
 kako bi dostojno krasile
 Marijo, kraljico devic?

Kaj maram, da cvetje umira,
 da pusta in prazna je plan,
 iz srčnega cvetja, Marija,
 tri vence ti zvijem vsak dan.

S p o m i n i .

Rev. G. M. Trunk.

(Dalje.)

V Vaze sem hodil skozi tri župnije poučevat krščanski nauk, ker mi je bila župnija sv. Križa pod tem pogojem podeljena. Prav zanimiv človek na vazeški šoli je bil nadučitelj J. Grossl. Mati mu je bila Slovenka, iz Volčje vasi, a on je bil koroški Nemeč, toda ne strupen. Glede vojske sva bila kakor Abraham in Lot. "Greš ti na desno, grem jaz na levo." Strastno je zasledoval potek vojske, krepko povedal še "svoje" mnenje zraven, ki je moralo biti merodajno, dasi njegovo obzorje ni segalo niti čez hišni prag. "Gott strafe England — Bog kaznuj Anglijo!" Ta "pobožna" želja je bila takrat v vseh nemških in nemčurskih srcih in na vseh jezikih. Na jeziku našega "polnokravnega" Nemca Grošeljna, menda še ponoči. Pustil sem mu veselje, saj je takrat ves svet, vsaj germanski, tako govoril, dokler se ni v srcih in na jezikih porodila druga, še bolj 'položna' želja: "Gott vernichte Italien — Bog uniči Italijo!" Le kadar je kako predebelo povedal o Angležih in Francozih, kar mu pač ni bilo zameriti, ker ni poznal sveta, sem mu malo popravil. Seveda ne iz simpatije do antante, ker še danes ne simpatiziram z njo, ampak le resnici na ljubo. Toda on je bil tudi eden tistih čudaških patronov, katerim je bil samo tisti dober patriot, ki je vsak las na nasprotniku preklel. Zato mi nekega dne rezko vrže v obraz: "Sie sind zwar ein Freund der Engländer . . . Vi ste sicer prijatelj Angležev" . . . Glej ga možakarja, sem si mislil, niti kakega stvarnega pojasnila ne smem dati, temveč tuliti, kakor vsi tulijo, zato smo pa tudi vse "zatulili."

Zanimivo je bilo v začetku decembra, prvo leto vojske, ko je general Frank vkorakal v srbsko prestolico Belgrad in jo takoj prekrstil v Weissburg. Vsi zvonovi po državi so zapeli kakor za vstajenje

in oznanjali stari materi Avstriji vesel dogodek. Toda to, v starosti rojeno dete, je kmalu po krstu umrlo. Njegov prekrstitelj, general Frank, se ni imel niti časa pogreti v Weissburgu, pa so ga ti preklicani Srbi že znova krstili. Topot na nemško ime: Frank-"furt" — Seveda si te velikanske polomije naši niso upali takoj "ven dati!" Ko je bil Frank že davno "furt," so v neki gorski župniji, ki jo je pozno dosegel brzojav o osvojitvi Belgrada, veselo potrkavali, da je morivske Srbe zadela zaslužena kazen. To patriotsko potrkavanje je pa gotove kroge tako razkačilo, da bi bil dotični župnik kmalu na "gavge" prišel, češ, da je pustil zato potrkavati, ker so Srbi zopet zasedli Belgrad. Ob burski vojski nas je prof. Heggen, dobra duša, spraševal, če kóo ve, zakaj imajo Buri rdeče čevlje. Nihče ni vedel. Z dobrovoljnim nasmehom je povedal sam, da zato, ker jim Angleži nič "biksa" ne dajo. Ne vem sicer natanko, a mislim, da so Srbi v začetku vojske nosili rdeče opanke, ker ni bilo "biksa." A december je to leto Srbom prinesel še preveč te robe, tako, da so Avstrijecem ne samo čevlje, ampak tudi hrbet in kar je z njim v zvezi, pošteno "nabiksali."

Prav kakor v evangelju bi lahko začel: V tistih dneh . . . pridem v šolo. Gospod Grossl me niti ne pogleda, ne rečem, da iz neprijaznosti, ker njegov obraz je nekaj čisto drugega razodeval, kakor bi se me bal. Učiteljica M. pl. Lashan, katere oče je bil pristen Dalmatinec, ona pa pristna Nemka, — je bila vsa preplašena. Kaj se je neki pripetilo? Končno se učiteljica osokoli in mi pravi: Herr Pfarrer, wissen Sie schon? . . . Gospod župnik, ali že veste? . . . "Kaj?" — "Ravno je bil g. Grossl na okrajnem glavarstvu in je slučajno slišal, da je v Srbiji "maler — polomija." Tako hinavsko ža-

lostnega obraza menda še nisem nikoli v svojem življenju naredil, kakor takrat, ker mi je srce vriskalo od veselja, mej tem, ko so germanska srca krvavela. Nato pristopi še Grossl in ves iz sebe pristavi: "Dieser verdammte Krieg . . . hab ja frueher oft gesagt . . . Ta prekl. . . vojska . . . ali nisem že tolikokrat rekel." Resnici na ljubo moram priznati, da on res ni gorel za vojsko in tudi Srbov ni imel preveč v želodcu, pač slovansko materino srce. Šele čez nekaj dni so časopisi prinesli optimistično pobarvano zgodbo o "Frankfurtu."

Vedel sem, da sem ljubljeneč beljaške policije. Od vseh strani so mi dohajala svarila, posebno prof. Hribar je bil v skrbeh, a jaz sem bil popolnoma miren, ter hodil o prostih dnevih po gorah, prav pogosto ma na Dobrač. Ta brezskrbnost in izleti na Dobrač, bi mi bili pa le lahko postali nevarni. Šele pozneje sem izvedel, da so me spravljali v zvezo z nekimi znamenji na Dobraču, ki so jih baje opazovali. Ko bi bili vedeli za moje izlete tja gori, bi mi bila slaba predla, dasi sam Bog ve, da nisem delal drugih znamenj, kakor znamenje sv. križa, kadar sem pod kako smreko brevit molil. Toda mirna vest je pač pred Bogom najboljši dokaz, pred soldatesko v vojnem in protislovanskem razpoloženju pa jako slab. Zato se mi še danes čudno zdi, da sem mogel biti, zaupajoč na svojo čisto vest, tako miren, dasi jih je že mnogo, ki so bili prav tako nedolžni kot jaz, po ječah zdihovalo in — "bingljalo."

Nekega dne mi je pa le postalo malo gorko. Na potu z Zile srečam ondotnega učitelja Hribernika, ki je bil seveda vojak in kot Slovenec p. v. to je "politisch verdaechtig — politično nezanesljiv, sumljiv." Pred dnevi je mirno sedel v gostilni "Tostenwirt", ko pride patrolja in ga

kratkotomalo odvede v zapor. Neki nemškutar, ki ga je odprej poznal, ga je ovadil kot srbofila in pustil aretirati. "V ječi," tako mi je pripovedoval, "nisem hotel ničesar zaživati in zahteval hitro preiskavo. Bilo je drugi ali tretji dan, ko slišim narednike govoriti:" Haben sie ihn noch nicht gebracht? Gestern haetten sie ihn bringen sollen. — Kaj ga še niso privedli sem? Včeraj bi ga bili morali" — "Koga?" vpraša drugi. — "Nun, den Herrn Pfarrer Trunk, von heil. Kreuz, der sollte ja hier sein . . . Gospoda župnika Trunka od sv. Križa, on bi moral biti danes tukaj." Naredniki seveda niso vedeli, da me g. Hribernik dobro pozna. Tokrat sicer nihče ni prišel po me, a vsakdo si lahko misli, da take vesti niso posebno prijetne in še manj prijetni vojaški zapori, ki nazadnje le niso izostali.

Tako so minuli meseci, prešla leta, mej strahom ali vsaj vednimi skrbmi

IV.

Zagovarjam se.

"Pro domo sua — zagovarjam se," je naslov Ciceronovega govora, ki ga je imel v lastni zadevi. Morda bo marsikdo, ki bo bral te "Spomine," majal z glavo in si mislil: Nekaj nevarnega je pa le tičalo v njem. Saj vse kaže, da simpatizira z antanto, najmanj s Srbi, torej ni bil patriot, in prav mu, če so ga vtaknili v luknjo. Počasi prijatelj, ne sodi prehitro, poslušaj me!

Nočem hvaliti samega sebe; pravijo, da to smrdi. V lastno obrambo in zagovor pa moram reči, da je bil v mojem srcu odnekodaj čut za pravičnost precej razvit. Že kot otrok nisem mogel prenašati, da so iz šole grede "ta večji" brez vsakega vzroka strašili, ali celo topli "ta majhne" — "Čemu? Kdo vam daje pravico do tega? Pustite jih venčar pri miru, saj vam ničesar ne store, storiti ne morejo," tako sem sam pri sebi modroval, ali tudi katero rekel,

posebno nasproti Čarjavem fantom, ki so se odlikovali po nasilnosti in krivičnosti nasproti drugim. Nisem še poznal reka: Vsakemu svoje, a čutil sem, da bi moralo tako biti. V dijaških letih me je hudo bolelo, da so Nemci mene ali druge Slovence kot "bindišarje" na stran potiskali in nas sramotili. "Ste mar vi kaj več? Čemu nam jemljete pravico do enakosti, ki nam jo je vsem Bog dal!" Ko se mi je z leti duševno obzorje razširilo na narodno in politično življenje, se je ta naravni čut pravičnosti v meni še bolj razvil, še težje sem prenašal vsako krivico, smešenje, tlačenje in poniževanje. Zoperni so mi bili tovariši, ljudje, ki so kazali zverinske nagonne nasilnega postopanja, kratili drugim njih pravice, jih tlačili, bodisi v zasebnem, bodisi v javnem, političnem, ali narodnem življenju. Nasprotno pa mi je bil vsak prijatelj, ki se je izkazal pravičnega, Slovenec, ali Nemec. Tako sem sodil dijake, profesorje in vsacega. Vedno sem mislil, čutil naravno. Kak šovinist, prenapetnež nisem bil, saj upam. Še danes imam mej praviimi Nemci srčne, odkrite prijatelje.

Javno sem prvič nastopil kot mlad kaplan v Vetrinju pri Celovcu. Bilo je leta 1895. Ko sem odhajal na to prvo mesto, sem se poslovil od Mikučevega dedeja, starega uzornega moža, gorečega narodnjaka, kakršnega Bače ne bodo več imele. "Juri," mi pravi, "mej svet greš, hudo bo, marsikaj boš izkusil, kakor sem tudi jaz, a povem ti: Pravičen bodi in ne toži, potem se ti ne bo treba bati ne birača ne hudiča!" Te besede so me spremljale do zdaj in so še z menoj. Koj po prvem mojem nastopu v Vetrinju, so me "Freie Stimmen" napadle. "Toži," so mi svetovali duhovni sobratje. "Ne! Dedej so rekli: Ne tožari se!" . . . in bilo je prav, tokrat in pozneje v neštetih slučajih. "Pravičen bodi!" je bilo geslo mojega življenja.

V stari Avstriji ni bilo pravičnosti, temveč samo nasilje proti slabim. "Germanizacija," to je bilo nje-

no prvo in zadnje, ves njen poklic. Herrenvolk — gospodje Nemci, so sečeli pri vladi, Slovani smo jim morali robovati. Naj so nekateri še danes zaljubljeni v "katoliško" Avstrijo, odkrito povem, jaz je nikoli nisem maral, ker ni bila pravična, dasi nisem slep za nekatere njene lepe strani. Simpatija se ne da ukazati, temveč se mora zaslužiti. Avstrija je pa, zlasti mej vojsko, vse storila, da v nas Slovanih ubije še tiste iskre simpatij, ki so se bolj slučajno in pri vrhu srca ukresale. Krivico bi mi pa delal, kdor bi mi radi tega očital, da sem delal za njen razpad, dasi se me je tega dolžilo. Prvič nisem nikoli mislil, da bo do tega prišlo, drugič pa nisem niti mazinca premaknil, da bi prišlo.

"Toraj si simpatiziral z antanto?" bo morda kdo dejal. Sem že rekel, da ne, ne takrat, še manj pa danes. Moje simpatije so na strani tistega, oziroma tiste države, ki da vsakemu svoje, posameznemu in narodu, to pa ne samo na papirju, ali po državnem grbu, kakor Prusi, ampak v resnici — na roko. Ker pa glavnega pravila pravičnosti: *Suum cuique* — Vsakemu svoje, nobena izmej vojujočih se držav ni poznala, vsaj v celoti ne, ni nobena vživala vseh mojih simpatij. Seve, če bi bil samo na lepe besede in obljube gledal, bi bil moral svojo ljubezen res nakloniti antanti. Ti so nas snubili pod lepo firmo: Svoboda malim narodom! Kdor je imel te obljube za čisto zlato, je naravno, če si je v dnu srca želel antantine zmage. Kdo si ne želi iz suženjstva v zlato prostost? Kdor mu poda roko, da ga bo izpeljal iz Egipta v obljubljeno deželo, mu je dobrodošel, bodi Mojzes ali Aron, ali Faraon. Jaz pa na obljube, v sili storjene, nikoli nisem veliko dal, na one, prefriganih diplomatov še najmanj. Angleži so kramarji, ki bi še to radi požrli, kar so si drugi sami priborili. Francozi v svoji vihravosti od ust pa do nosu pozabijo, kar obljubijo. Kakšen mož beseda so polentarji, se je pa dosti očitno pokazalo pri trozvezi, ki jo je nekdo čisto

prav definiral: "Der Dreibund ist ein Zweibund und ein Vagabund — Trozveza je dvozveza, izdana od Kalabreza." V Wilsonove točke sem imel še največ vere. Nazadnje so se pa še te razblinile v prazne sanje. Ostala mi je samo še vera v slovanstvo, ki je nikoli nisem zgubil in je od dne do dne močnejša.

Moj vzor je bil že davno pred vojpo: Zedinjenje vseh Jugoslovanov,

tuđi Bolgarov in nekaka antanta vseh Slovanov. Da bo ta vojska mojemu prvemu vzoru pomagala vsaj do delnega uresničenja, tega si nisem upal misliti, se je vse preveč čudno pletlo, zlasti, ker sem vedel, kak strupen sovražnik vsega slovanskega je Anglež, ki je pravzaprav ta krvavi ples vodil. Ko bi bil vedel, kaj nam bo zmaga antante prinesla, bi bil kajpada z njo sim-

patiziral, dasi pri našem ovsoboje-nju nima dosti več zaslug, kakor Judež Iškarijot pri našem odrešenju.

To je moj zagovor. Upam, da me pameten človek ne bo sodil, ako me, slobodno mu, meni zadostuje pristno krščanski rek pesnikov:

Sodnik naj bo srce.

(Dalje.)

Nepovabljen gost.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

EDENINDVAJSETA NEDELJA
PO BINKOŠTIH.

Tako bo tudi moj nebeški Oče storil, ako ne odpustite vsakteri svojemu bratu iz svojih src.

— Mat. 18, 35.

Današnji evangelij govori o odpuščanju. "Tako bo tudi moj nebeški Oče vam storil, ako ne odpustite vsakteri svojemu bratu iz svojih src." I pri drugih priložnostih je Gospod vedno opominjal k odpuščanju: "Odpuščajte, pa bo vam odpuščeno" (Luk. 6, 37). Ukazal je, da naj prosimo, če molimo: "Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom."

Odpuščati moramo, to je Gospodova zapoved. Toda, če se ozremo v vsakdanje življenje, moramo z žalostnim srcem priznati, da to Gospodovo zapoved ljudje zanemarjajo, da jo mnogokrat niti ne razumejo. Nimam tu v mislih teh, ki sploh nočejo odpustiti, ki se nikakor nočejo spraviti s svojimi sovražniki. Imam v misli te, ki sicer na videz odpuščajo svojim sovražnikom, v srcu pa še vedno drže jezo in sovraštvo, ki nimajo nikake ljubezni napram sovražniku. Imam v misli take, ki sicer pravijo, da odpuščajo svojim sovražnikom, da jih ljubijo, da pa v javnosti nočejo ničesar imeti z njimi opraviti. Takí ne ravnaajo prav; pokazati vam hočem to z današnjim premišljevanjem.

— o —

Ni dovolj, da temu, ki nas je razžalil, navidezno kažemo, da smo mu odpustili, v srcu pa nimamo nikake ljubezni do njega. Na primer: Če smo v javnosti vljudni proti njemu, kakor smo bili prej, če ga pozdravljamo, če ga obiskujemo itd. Gos-

pod nam ni ukazal, da naj svojemu sovražniku samo na zunaj kažemo, da smo se z njim spravili, on nam je ukazal, da ga moramo ljubiti: "Pravim vam, ljubite svoje sovražnike!" (Mat. 5, 44). In da bi nikdo ne dvomil, da je ljubezen do teh, ki so nas razžalili, potrebna, je rekel, kakor ste slišali v današnjem evangelju: "Tako bo tudi moj nebeški Oče storil, ako ne odpustite vsakteri svojemu bratu iz svojih src." Slišite, kaj je rekel: "Ako ne odpustite iz svojih src." Iz src moramo torej odpustiti, ne samo na videz!

Pa že navadna pamet nam to pove. Če bi zapoved: "Ljubi svoje sovražnike," pomenjala edino le, da kažemo svojemu sovražniku navidezno znake spoštovanja in prijateljstva, potem bi bili prijatelji Gospodovi tudi farizeji. Kako so se mu mnogokrat hlinili, kako ga hvalili! Učenika so ga imenovali. "Učenik," rekli so nekoč, "vemo, da si resnicoljuben in da pot božjo v resnici učiš" — kaka hvala! Prišli so k njemu, ga vprašat za svet — dasi s slabim namenom, ker so ga edino le skušali — "Gospod, katera je največja zapoved?" Hoteli so imeti od njega kako znamenje, kak čudež, kakor da hočejo verjeti v njegovo božanstvo: "Učenik, hočemo videti znamenje od tebe" (Mat. 12, 38). Vabili so ga k poedinam, gostijam itd. In vendar so bili farizeji njegovi največji sovražniki.

Ko bi Gospodova zapoved: "odpuščati sovražnikom" pomenjala edino le, na zunaj sovražniku skazovati ljubezen in prijateljstvo, v srcu pa držati jezo in sovraštvo, potem bi to vodilo edino le k hinavščini; hinavščina pa nikakor ne more biti zapopadena v zapovedi.

Ni pa nadalje tudi dovolj, odpuščati sovražniku, ga ljubiti, pri tem

pa ne hoteti imeti z njim nikakih stikov v javnosti, v družbi.

Mnogo jih je, ki pravijo in se tolažijo: Jaz mu odpuščam iz celega srca, nimam nikakega sovraštva proti njemu — toda z njim nočem imeti ničesar več opraviti, jaz mu grem s poti, ne maram z njim govoriti itd. To je velika zmota.

Prvič tak človek samega sebe gozljufa. Če si sovražniku res iz srca odpustil, če imaš ljubezen do njega, čemu bi z njim ne govoril? Čemu bi se mu izogibal? Kogar imamo radi, s tem se radi shajamo. Vidiš, tvoja ljubezen je le na jeziku, je laž.

Dalje! Po Gospodovem ukazu molimo: "Odpusti nam naše dolge, kakor mi odpuščamo svojim dolžnikom." Ko bi nam Bog odpuščal na tak način, kakor mi odpuščamo, kam pa bi prišli? Ko bi nam Bog rekel: "Jaz ti odpuščam tvoje grehe, a videti te nočem na veke"; ko bi nam Bog rekel: "Jaz ti odpuščam, toda s teboj nočem ničesar več imeti opraviti" — kam, prijatelji moji, bi mi pri takem odpuščanju prišli?

Izločiti koga iz občevarjanja, je dejanje, ki pomenja kazen. Če oče pravi sinu, naj se pobere od doma, da ga noče več videti, ni li to kazen? Če društvo izloči člana, ni li to kazen? In vzemimo cerkev! Ne izobčuje li ona pogostoma vernike radi prestopkov? Dela to z lažnjivim preroki, dela to s takimi, ki nauk Kristov potvarjajo. Sv. Janez pravi: "Če pride kdo k vam, in ne prinese tega nauka, ga nikar ne sprejmite v hišo in ga nikar ne pozdravite" (11. Jan. 10). Cerkev smatra torej izobčevarjanje za kazen. Kdor bi torej trdil, da svojemu sovražniku odpušča, da pa noče z njim ničesar več imeti opraviti, o tem vendar ne boste trdili, da spolnjuje Gospodovo zapoved: "Odpuščajte — ljubite

svoje sovražnike!"

Ne pozabite torej, kaj pomenja Gospodova zapoved: "Odpuščajte!" Pomenja: Imej ljubezen v srcu, kaži jo pa tudi na zunaj!

To je težka reč, in zahteva mnogokrat precej samozatajevanja, da se človek obnaša proti bližnjemu, kakor to Bog zahteva. On nas je učil: "Kdor hoče biti moj učenec, naj vzame križ na svoje rame in hodi za menoj." Z dejanjem je kazal Odrešenik ljubezen do sovražnikov, za vse je molil, za vse je trpel. Spolnajte torej, kar je Gospod ukazal: "Ljubite svoje sovražnike, delajte dobro njim, kateri vas sovražijo, molite za nje, kateri vas preganjajo in obrekujejo; da boste otroci svojega Očeta, ki je v nebesih." Amen.

DVAINDVAJSETA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Učenik, vemo, da si resničen in učiš pot božjo v resnici, in ti ni mar za nikogar, ker se ne oziraš na osebo ljudi.

— Mat. 22, 16.

Lepšega spričevala pač niso mogli dati farizeji Kristusu Gospodu, kakor so mu ga dali v današnjem evangeliju. "Učenik, vemo, da si resničen in učiš pot božjo v resnici, in ti ni mar za nikogar, ker se ne oziraš na osebo ljudi." Tako hvalo je pa Gospod tudi v resnici zaslužil: Ni mu bilo mar za nikogar, on se ni oziral na osebo ljudi. Kar je bilo hudega, napačnega, je grajal, če je bilo ljudem prav ali ne. Njemu je bilo vseeno, ali so ga ljudje hvalili ali pa preganjali.

Prijatelji moji, tu je nekaj, česar bi se morali mi naučiti od Gospoda, namreč, da nam ni mar za nikogar in da se na osebo ljudi ne oziramo. Žalibog jih je le malo, ki imajo to lastnost. Če je treba spolnjevati verske dolžnosti, se takoj ozirajo ljudje na vse strani: Kaj bo ta ali oni rekel? Hodi le ta ali oni v cerkev? Pojde li ta ali oni k misijonu? Bo li ta ali oni plačal za cerkev in šolo?

In po tem, kar drugi store se premnogi ravnaajo.

To je napačno in pogubno. Ni ti treba biti mar za nikogar, ni se ti treba ozirati na nikogar, to mora biti pravilo tvojega življenja. Pokazati vam hočem danes, da nam ni treba biti mar za nikogar, kadar nam je spolnjevati naše dolžnosti do Boga in do bližnjega.

1.— Ne brigaj se za nikogar, ne oziraj se na nikogar, ko ti je treba spolnjevati dolžnosti do Boga.

Bog nam je dal zapovedi. Namen vseh teh zapovedi je, da bi bili mi srečni tu na svetu in tam v večnosti. Tu na svetu: Kako bi bilo dobro že tu na zemlji, če bi vsak spolnjeval božje zapovedi, vestno in natančno! Ko bi vsak veroval v Boga, ko bi nikdo božjega imena ne zlorabljal, ko bi praznike posvečeval! Kako bi bilo dobro, ko bi vsakdo spoštoval svojega očeta in mater, ko bi ne bilo umorov, ko bi ne bilo tatvin in ropov! Kako bi bil srečen svet, ko bi ne bilo laži, obrekovanj, krivih priseg! Da, resnično, mi bi imeli že na svetu pravi raj!

Toda tega ni! In zakaj? Deloma ker nas že naša narava sama zapeljuje k prestopanju božjih zapovedi, deloma, ker nas zapeljujejo drugi. Zapeljujejo nas z besedo in zgledom.

Z besedo! Najprej proti veri: Ne veruj! Ne veruj, kar ti pridigajo! Že ob času Kristusa Gospoda hujskali so farizeji ljudstvo proti Gospodu, bogokletno vpili, da ima hudča v sebi, da s pomočjo Belzebuba dela čudeže. Tako delajo še danes. Uče, da je bil Kristus navaden človek, da je bil lažnik, da ni resnice učil. Zapeljujejo ljudi: Ne moli, ne hodi v cerkev, ne hodi k spovedi! Čemu boš verjel duhovnom?

Zapeljujejo s svojim zgledom! Marsikak mladenič je videl svojega tovariša, da ni šel v nedeljo v cerkev; ostal je potem še sam doma. Videl je, kako je tovariš zanemarjal druge verske dolžnosti, in pričel jih je zanemarjati še sam.

Prijatelji moji, to je velika zmo-

ta, če se ravnete po tem, kar delajo drugi! Naj ti ne bo mar za nikogar, ne oziraj se na osebo ljudi, to naj bo tvoje pravilo! Tvoj učitelj, tvoj zgled mora biti Jezus Kristus, na njega glej, po njem se ravnaj! Naj drugi dela, naj govori, kar hoče, ti spolnuj vedno božje zapovedi, ti vedno daj Bogu, kar je božjega!

Ko bi se kdo sicer greha varoval, pa bi ostale verske dolžnosti zanemarjal, li mislite, da bo tak odšel kazni? Mislite li, da se bo na dan sodbe mogel izgovarjati: Ta ali oni me je zapeljal? Ta ali oni je ravno tako delal? Ne, kaj takega naj nikdo ne misli! Vsakdo bo sojen po svojih lastnih dejanjih, ne po tem, kar je storil kdo drugi. Podam vam zgled! Pilat je sodil Jezusa Kristusa. Vedel je, da je Kristus nedolžen, vedel je, da so ga farizeji obtožili edino le iz maščevanja. Sam je priznal javno, da ne najde nobene krivde na njem. In vendar ga je obsodil na smrt. Zakaj? Ker se je oziral na ljudi! Farizeji so mu grozili, da ga bodo tožili pri cesarju, če ga oprostijo, češ, da je Kristus branil davjati davek. Lahko bi bil Pilat ovrigel tako obtožbo, ker je Kristus rekel: "Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega." Iz strahu pred farizeji ga je pa le obsodil v smrt. Umival si je roke, ko je proglašal razsodbo: "Jaz sem nedolžen nad krvjo tega pravičnega!" Je bil pa li radi tega brez krivde? Je bil li res nedolžen nad Gospodovo krvjo? Ne! Kri Kristusova, to je božja kazen, je prišla nad Jude, prišla je pa tudi nad Pilata. Nesrečen je bil njegov konec. Padel je v nemilost cesarjevo, bil poslan v pregnanstvo, kjer je samega sebe končal.

Izgovor: "Ta ali oni me je zapeljal" — prijatelji moji, ne bo verjel! Pravim še enkrat: Ne brigaj se za ljudi!

Poglejte na svetnike, kako so ti živeli, kako so ti dajali Bogu, kar je bilo božjega! Poglejte na apostole! Takoj ko je prišel sv. Duh, so pričeli oznanjevati Kristusa. Farizeji so jim ukazovali, da naj molče;

vrgli jih v ječo, bičali jih; mislite li, da so apostoli prenehali oznanjevati Kristusov nauk? Ne, oni niso molčali! Boga treba bolj poslušati kakor ljudi, to je bil njihov odgovor! Poglejte mučenike! Nikdo jih ni mogel odvrniti, da bi ne spoznawali vere v Jezusa Kristusa: ne oče, ne mati, ne bratje, ne sestre; ne muke, ne smrt!

2.— Ne ozirajte se na ljudi, ko je vam treba spolnjevati dolžnosti do bližnjega!

Raznovrstne dolžnosti imamo do bližnjega. Vse pa so zapopadene v zapovedi: “Ljubi bližnjega, kakor samega sebe!”

Pri spolnjevanju te zapovedi nas pa le premnogokrat zapeljujejo. Navajajo nas k sovraštvu do bližnjega; navajajo nas, da ga obreku-

jemo, da mu krademo njegovo dobro ime; hujskajo nas, da naj mu nikar ne odpuščajmo itá.

Prijatelji moji, ne glejte na ljudi, glejte na Jezusa Kristusa! Poslušajte njega, kar vas on uči, zakaj on vas bo sodil!

Iz življenja francoskega kralja Ljudovika XIV. se pripoveduje, da mu je ob nastopu prestola nek dvorjan izročil seznam vseh plemenitavšev, ki so bili njegovi sovražniki. Mislil je, da bo s tem storil kralju veliko uslugo. Kralj je pregledal seznam in pri vsakem imenu napravil mali križek. To se je seveda hitro razneslo, in plemenitaši so pričeli bežati iz Francije. Mislili so, da se bo kralj nad njimi maščeval. Ko je kralj to zvedel, dal jih je poklicati k sebi in jim rekel: “Ta križek, ki

sem ga napravil pri posameznih imenih, ne pomenja, da sem se hotel maščevati; pomenja le, da vam vsakemu v imenu Jezusa Kristusa odpuščam. Tako me je učil Odrešenik, in tako sem storil!”

Tako me je učil Odrešenik! Glejte, tako se mora spolnjevati božja zapoved, ko nam je vršiti dolžnosti do bližnjega. Ne dajmo se zapeljati, ne dajmo se nahujskati, marveč napravimo križek, to je po zgleđu Kristusa Križanega se ravnajmo!

To, prijatelji moji, je pravilo, po katerem se ravnajmo vsi v svojem življenju: Naj nam ne bo mar za nikogar, ne ozirajmo se na ljudi! Zvesto spolnjujmo božje zapovedi; kar Bog hoče, to storimo! Dajmo Bogu, kar je božjega, in ta pot nas bo pripeljala v nebesa. Amen.

Otrok dal škofu blagoslov.

Augsburški škof Pankracij Dinkel je nekega večera obiskal dobro katoliško družino. Predno se je poslovil, je mati zbrala vse svoje mame, da poljubijo škofu roko in prejmejo od njega blagoslov. Ko so prvo storili, jim reče: “Otroci, nocoj vam bođo pa mesto mene premilostni škof dali blagoslov.” In so poklekli. Škof jih ginjen blagoslovi. Vstanejo, se še enkrat priklonijo in gre do. Le najmlajša, Maryca, se je še nekaj obirala. Mati jo zagrabi za roko in jo potegne k sebi. Ona se

pa odreže: “Mama, to ni pravi večerni blagoslov. Ta ne zna.” Mater je rudečica oblila in bliskoma ji je zamahnila usta. Škof se je prisrčno zasmel. “No, mala, pa ti pokaži, kako se daje večerni blagoslov!” Ona se obrne k mami in reče: “Mama prinesi blagoslovljene vode!” Kaj je hotela, morala je storiti. Maryca slovesno vzame blagoslovljeno vodo, vtakne prstek vanjo, pristopi k škofu in mu otroško priprosto pravi: “Počakaj, ti bom naredila križ!” Škof se skloni in Maryca mu prav

pobožno naredi tri križe: na čelu, ustnicah in prsiah. Ko je končala, pristavi: “Tako vidiš se da večerni blagoslov!” Mati je bila kar trda od strahu, kaj bo škof rekel na to. On je pa, potem ko je prejel blagoslov od nedolžne otroške roke, ves ginjen dejal: “Hvala ti, dragica, za tvoj večerni blagoslov, ljubši mi je kot zlato. In tebi o Bog hvala za blagoslov, ki si mi ga podelil po otroški roki in ustih. Spolni blagoslov, ki je prišel iz nedolžnega srca!”

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

"Ni tako, kakor trdiš, Gašper! Ne pozabi, — pred osmimi leti je to bilo, ko se je navarski kralj izneveril Hugenotom in prestopil k katoličanom, takrat se je Katarina Medici javno izjavila za Hugenote. Ves svoj vpliv je porabila, da bi zadobila za protestante nadvlado. Nisi li sam s Conde-jem prihitel kraljici na pomoč, ko vas je prosila za njo proti katoličanom? Nisi li takrat sam rekel: "Kraljici moramo hiteti na pomoč, da ne bo prišla v roke sovražnikov." — Ti sovražniki kraljicini so bili pa Gizi, — so bili katoličani. Leto pozneje, bilo je leta 1562, pokazal mi je Conde ves iz sebe radi veselja pismo kraljice. V tem je stalo zapisano, da kraljica zaupa in se zanaša edino na Conde-ja, na tebe in na Hugenote, da upa, da boste vi katoličanom zabranili, da bi odrinili kraljico od vladanja. — Iz tega je pač jasno videti, da se je Katarina vedno nagibala na stran Hugenotov."

"Ne!" odvrnil je admiral. "Kraljica se je zvezala z nami proti Gizom, — to je res! Podpirala in pospeševala je pogosto protestantizem proti katoličanstvu, — tudi to je res! Tega pa ni storila iz skrbi ali ljubezni do protestantizma, marveč v svoj lasten dobiček in prid. Nas je potrebovala proti Gizom, kot stebre svoje vlade — in to je vse. Sicer pa sovraži protestantizem, kakor more sovražiti edino le bigotna Italijanka."

Začuden je poslušal grof zadnje besede razburjenega prijatelja.

"Gašper, Gašper, — glej, kako so strankarski prepiri vplivali na tvoj zdrav razum! Katarina Medici je ravno toliko bigotna, kakor jaz ali ti. Da zasramuje katoliško vero in

se norčuje iz cerkvenih zapovedi, to ji dela pogosto veliko veselje. V postnem času vpogiba se kraljeva miza pod težo mesnih jedi; mej tem ko menihi pridigujejo katoličanom, oznanjajo nje princem, sploh celemu dvoru hugenotski predikanti božjo besedo. Da je temu tako, sem bil priča pred nekoliko leti sam. Ves dvor je napravil na me vtis, da vlada tam Calvin. — Vprašam te: — ali bo bigotna katoličanka dala odgajati svoje sinove v protestantski veri? Bo li dovolila, da se bodo v njenem domačem gospodinjstvu, v njeni kuhinji sramotile cerkvene zapovedi? — Celo tvoj brat Odet priča zoper tvoje trditve. On je bil škof in kardinal v katoliški cerkvi, oženil se je, postal je kalvinist, papež ga je izobčil. Kaj bi bila morala v takem slučaju bigotna kraljica Francije storiti? Kaj bi bila morala storiti vsaj radi spodobnosti? Odpadlega in izobčenega škofa bi ne smela sprejeti, ne smela bi ga trpeti, njegove prebende bi mu morala odvzeti, ker so katoliška lastnina, ker jih protestant ne more in ne sme uživati. Kaj pa je v resnici Katarina Medici storila? Ni se brigala za škofov odpad, ne za papeževo izobčenje. Tvojega brata je ravno tako milostljivo sprejemala, kakor poprej. Na dvoru so ga še vedno smatrali za kardinala, njegovo ženo so nazivali kardinalico. — Kako more biti tak človek, ki se ravna po takih načelih bigoten katoličan?"

"Dejstva govore sicer zoper tvoje trditve, ne pa proti temu, da zatira Katarina protestante," dejal je Coligny. "Tudi če nima nikakega verskega prepričanja, ne bo prenehala preganjati in moriti teh, ki jih navdušuje čista beseda božja, ki so

papistiško malikovanje zamenjali s čistim evangelijem.

Admiral je rabil tu besede in izraze, katerih se je privadil v svojem občevarstvu s predikanti, ki so pa napravile čuden vtis na prijatelja.

"Gašper, Gašper, kaj pa je zopet to?" je rekel začudeno Autremont. "Božja čista beseda, — papistično malikovanje — čisti evangelij? Jaz te več ne poznam! Govoriš kakor kak predikant!"

"Popolnoma po mojem prepričanju, dragi Artur!"

"Po tvojem prepričanju? Ni mogoče, — pri tvojem zdravem, jasnem razumu popolnoma nemogoče! Ker je vstal mož, Calvin po imenu, ki trdi, da je našel čisto božjo besedo in čisti evangelij, ker ljudstvo v svoji prismojenosti leta za tem novim Mesijem, radi tega bo prisegal Gašper Coligny na evangelij prismojenega kričarja v meniški halji? — Ne, to ni nič, prijatelj! Poznam te predobro, da bi te smatral zmožnega za tako budalost. Ti veruješ ravno toliko v Mesija in ustanovitelja vere Kalvina, kakor verujem jaz ali pa sploh kdo drugi iz plemstva, ki ima še možgane v glavi."

"Zato pa verujejo tisočeri in tisočeri drugi, in kralj naj jim te vere ne zabranja," dejal je živahno admiral. "Za svojo osebo se ne brigam ne za Lutro, ne za Kalvina, ne za Zwingli-ja, sploh za nobenega človeka, ki se lahko moti. Gre za vse kaj drugega."

"Za kaj pa?"

"Za svobodo, da vsak lahko veruje, kar mu drago, ne pa da bi koga silili, kaj naj veruje."

"Od kod ta novotarija, Gašper? V

vsaki državi obstoji državna vera, v Angliji protestantovska, v Turčiji mohamedanska, v Franciji katoliška. Ti poznaš stališče, katero jaz zavzeman napram veri, — — vendar pa mislim, in to vsled zadnjih skušenj, da nikakor ne gre, da bi država vsakemu prepuščala, kako vero si bo izbral; kajti končno bi bilo ravno toliko ver, kolikor bo glav. Če si izmisli nekdo zopet tako vero, kakor si jo je izmislil Calvin, vero polno blaznosti, neumnosti, podivjanosti in grozovitosti, potem naj država pazi, kaj se bo vse zgodilo. Odkar sem slišal z lastnimi ušesi in videl z lastnimi očmi dogodke, da se človeku ježijo lasje, kakor so bili dogodki, pri Dubourg-u, sem mnenja, da ne smemo trpeti ljudi, ki iz vere more, iz vere oskrunjajo, ropajo in požigajo, — — ki iz pobožnosti sovražijo vsako še tako nedolžno veselje, ki iz pobožnosti celo predpisujejo, kako naj ženske uravnavaajo svoje lase. To je blaznost! In če Kalvinci molijo Boga, ki ukazuje umor in pokončanje vseh papistov, potem je to prav hudičevo delo."

"To je ravno, — — hudič vlada in gospodari povsod," odvrnil je Coligny. "Hugenoti koljejo iz verske gorečnosti papiste, katoličani pa iz verske gorečnosti sežigajo na gramadah Hugenate. Protestantovska kraljica Elizabeta v Angliji mori svoje podložne, ker so katoličani, — — in katoliška kraljica Katarina v Franciji mori svoje podanike, ker so protestantje. To veselje do klanja in krvoželjnosti nima svojega povoda v verski gorečnosti. Angleška kraljica je ravno toliko prepričana o resničnosti protestantizma, kolikor je prepričana francoska kraljica o resničnosti katoliške vere. Samo navadno, fanatično ljudstvo mori in kolje iz verske gorečnosti, — — vladarji more iz želje po gospodstvu. Ako se nam ne posreči, da ubijemo tega prenevarnega sovražnika svobode, bo kmalu zaslužilo vse stanovne trinoštvo in samosilstvo, ki ne bo poznalo nikakih mej. Jaz se ne borim za to ali proti oni veri, borim se za svobodo proti despotizmu."

Te besede so grofa presenetile. S politiko se ni nikoli ravno posebno pečal, on ni imel politične dalekosežnosti, zato pa tudi ni razumel stališča in namer svojega prijatelja.

"Jaz ne razumem popolnoma tvojih besedi, dragi Gašper. Ali te smem prositi, da mi jih bolj pojasniš?"

"Precej zahtevaš," odgovoril je smehljaje admiral. "Svoje misli naj izrazim v besedah, misli, skrite v globočini mojega srca. Vendar, — — ti si Artur, ti imaš pravico, da poznaš moje namene, da razumeš svojega prijatelja."

Molčal je par trenutkov, preudaril je dobro, kaj hoče povedati.

"Z Ludovikom XII. končala se je vrsta ljudskih kraljev," je pričel. Njegov naslednik, Franc I. je nastopil pot samosilstva. Ti veš, da je moralo pod Francem plemstvo ravno tako hlapčevati kakor ljudstvo. Pismeno potrjene pravice in svobščine je kratkomalo preklical. Že Ludvik XI. je poskusil nekaj takega, pozabil pa je položiti za samosilstvo temelj, ki bi držal. Franc I. se je tej napaki izognil, vzel je vero za zaveznico svojih nesramnih nakan in za oporo svojega neomejenega gospodstva. S papežem je sklenil konkordat, s katerim je bila volitev škofov, opatov in priyorjev odvzeta stolnim kapitljem in samostanom. Kralj je izvolil, oziroma imenoval škofo; papež pa je izvoljenim podelil prebende. Svetne zadeve so potemtakem bile v rokah papežev, duhovske zadeve pa, to je imenovanje, oziroma volitev cerkvenih dostojanstvenikov, v rokah kralja. Čemu pač ta čudna pogodba? Samo, da se je razširila kraljeva oblast in moč. Ako si kralj izbira škofo in izvoli take, o katerih ve, da se mu bodo brezpogojno vklanjali, kaj bo posledica? Gospodstvo kralja na verskem polju. Škofje in župniki postanejo kraljevi hlapci, altar kraljev prestol, vera pa jako uspešen stroj, da se razširi kraljevo samosilstvo. In če so vse plemenite rodbine pričakovale samo od kralja preskrbljene svojih, po očetovi smrti rojenih otrok, katerim je podelil duhovske

službe in duhovnije s stalnimi dohodki, potem je imel kralj tudi plemstvo v svojem žepu. To je moralo biti pravo veselje za despota, ko je stolne kapitlje in samostane oropal njihovih starih pravic. — — Tako se je zgodilo, da so s škofijami in opatijami barantali, kakor barantajo v Benetkah s poprom in sladko skorjico. Celó lajikom je podeljeval duhovske službe; ti pa so se dali zastopati po vikarjih, katere so imenovali "custodi nos — varuj nas". Državni zbor sicer ni pripoznal konkordata, ker je sprevidel, kake posledice bo lahko imel. Pariška univerza je celo odredila procesije in litanije proti konkordatu, kakor ob kaki javni nesreči. Franc I. je pa kratkomalo rekel: "V Franciji je kralj, in jaz ne bom nikakor trpel, da bi bil tu še kak senat, kakor je v Benetkah." — — In papež? V despotizmu je bil kraljev zaveznik. Izdal je cerkvene pravice in svobščine, da se je razširila kraljeva vse-mogočnost. V preteklih časih so si bili vladarji in papeži pogosto v laseh. Papeži so bili branitelji ljudstva proti krivicam vladarjev. Z izobčenjem so pogosto pobili sovražnike ljudstva na tla. Radi tega v minulih časih ni moglo vspevati nasilje monarhov. Papeži so se opirali na vernike, in po svojih vernikih je bil papež nepremagljiv. — — Če se pa s kraljem zaveže papež, to je, s prestolom cerkev, — — če mora cerkev služiti despotični pohlepnosti, — — kaki časi pa bodo nastopili za ljudstvo? Če se duhovska in svetna oblast zveže, — — zveže v istem stremljenju po neomejeni moči in gospodstvu, — — zveže brez moralčnih načel, brez spoštovanja pred zakoni, običaji in svobodo, kaj mora priti iz tega? — — Iz človeštva bo postala ogromna čreda samih sužnjev."

"Popolnoma prav!" prekinil ga je Autremont. "Ravno protestantje so, ki so odstavili papeža in naredili posamezne deželne kneze za cerkvene glavarje. Potemtakem je po tvojih nazorih, s katerimi se popolnoma strinjam, ravno reformacija vpeljala suženjstvo, hlapčevstvo ljudstva."

GLASNIK ŽENSKIH DRUŠTEV.

H. B.

NAŠIM MATERAM.

(Konec.)

Ne pravim, da bi katerega silili h temu. Lahko ga s svojimi prošnjami in solzami nekako prisilite. Toda milosti poklica zanj ne morete izsiliti. Ni ga pa bolj nesrečnega bitja na svetu, kakor je na katerikoli način prisiljen duhovnik, redovnik, ali redovnica. Srednjeveški prisiljeni redovniki in redovnice so bili bacili za redove. Imejte srčno željo, imejte trden sklep, da hočete vsaj enega ali eno za Gospoda vzgojiti. Ta želja, ta sklep vam bo di zvezda vodnica pri vzgoji in pridno jo zalivajte z molitvijo, vse to pa bolj na tihem. On ki kliče, bo videl. Taka navada je bila na bivšem saškem kraljevem dvoru, kakor mi je pripovedovala grofica Gasquet, omožena vojvodinja Meklenburg. Na tem katoliškem dvoru sredi protestantskega morja, je bila družinska navada, da mora biti ali en princ duhovnik, ali ena princezinja redovnica. Tistega, tisto, ki so ga, jo za to določili, so tudi v tem smislu vzgajali. Dasi tudi kraljevi principi in princezinje nimajo pravice do poklica v duhovski ali redovniški stan, ga Bog navadno ni odrekel. Zóaj brat bivšega kralja, prelat princ Maks, zastopa to družinsko navado. Čeravno prvotno, vsaj kakor mi je omenjena grofica pravila, ni kazal veselja za duhovski stan, je vzoren duhovnik, poln apostoljske gorečnosti, kar mi je osebno znano, sem ga imel dve leti priliko opazovati.

Ali vidite matere, koliko ve lahko storite za ta vzvišeni poklic svojih sinov in hčera? Dajte torej, začnite zgodaj z njih vzgojo v tem smislu

in s tem ciljem pred očmi: eden, ena mora biti popolnoma božja last. Čuvajte njegovo, njeno čisto srce. Posejte to deviško gredičo s plemenitim semenom najlepših cvetlic, posebno lilijskim. Pazite skrbno, da se ne prikrađe odkod kak hudobnež, v tej ali oni podobi, ki bi prisejal lju-like vmes. Če boste to storile, tudi žarki božje milosti poklica ne bodo izostali. Močno se bodo vprli vanjo. Plemenito seme bo vsklilo. Snežna lilija, z zborom drugih tovarišic cvetočih lic, bo priklila na dan in Gospod bo stegnil svojo roko, da jo s celim zborom njenih dvorjank presadi v svoj vrt. Taki otroci so, če ne rojeni, vsaj vzgojeni za duhovski, redovni stan. Če taki slede božjemu klicu, se jim ni treba las ruvati. Ožarjeni še od večjih milosti, ki jih Bog deli svojim izvoljencem, zidajo na tej trdni podlagi, ki so jo kot najboljšo doto prinesli s seboj, dalje, do resničnega krščanskega nadčloveka, ki ima svoj najlepši vzor v svetništvu.

Take matere se ne ustrašijo, ko jim sin ali hčerka razodene željo slediti Gospodovemu klicu. Dasi se njih materinska srca težko sprijaznijo s to mislijo, kar je čisto naravno, čeravno morda tudi pristavijo, naj se ne prenašli, temveč stvar dobro premisli, ker je velevažna, kar je pametno, so vendar v dnu srca vse srečne. Umljivo! Saj če kedo, mati želi svojemu otroku dobro in je sama srečna, če vidi svojega otroka srečnega. Boljšega mu pa ne more želeči, srečnejšega ga ne more videti, kakor v duhovskem ali redovni-

škem stanu, ki se ga je iz poklica oklenil, oklenila in z milostjo poklica pridno in vstrajno sodeluje.

Naj vam, matere, v potrdilo tega navedem izjavi dveh mater, katerih ena je žrtvovala sina, druga pa hčerko, ko ju je Gospod zasnuvil.

Tam v Bridgeportu, Ohio, živi mati stare slovenske korenine, Mrs. Mary Hoge. Lani je poslala enega svojih lepo vzgojenih sinov v novicijate k frančiškankom. Ko je letos po končanem novicijatu 16. avg. v Paterson, N. Y. delal neslovesne redovne obljube, je k slovesnosti seveda povabil tudi svojo mamico, ki mu je dala podlago za redovni poklic. Seveda se je rada odzvala povabilu. In kakšne vtise je dobila pri pomenljivi slovesnosti? Morda ste brale že v "Edinosti." Če ne, naj tukaj povem. "Kar sem videla v Paterson, mi bo ostalo za vedno v spominu. Nekako petdeset mladeničev je prikorakalo v cerkev, vsak s križem v roki, trideset, da sprejmo redovno obleko sv. Frančiška in stopijo v novicijate, dvajset, da se z neslovesnimi obljubami zavežejo. Kako genljivo je videti mladeniče od 17. 27. let, ki se odpovedo svetu, z namenom, služiti edino tistemu, ki jih je ustvaril in zanje trpel — tako zaničevanemu Kristusu. Cerkev, dasi je precej prostorna, je bila za to priliko polna, večinoma sorodnikov teh mladeničev. Od vseh krajev so prišli stariši in bratje in sestre, da prisostujejo slovesnosti. Kako veselih obrazov so sinovi pozdravljali svoje stariše in sorodnike. Kratek je bil čas, ki smo ga prebili

skupaj, vendar smo se veseli razšli, z zavestjo v srcu, da ti in taki naši sinovi ne bodo zgubili tistega najdražjega, kar morejo dati stariši svojim otrokom, vere."

Druga izjava. Mrs. A. Zimmergori iz Colorade, je dala svojo hčerko k usmiljenkam. Pred kratkim jo je obiskala na Mount St. Joseph, O. ter nekaj dni tam preživela. Ko se je vrnila domov, je imela srce tako polno lepih vtisov, da jih je v "Denver Catholic Register" objavila. Poslušajmo jo kaj pravi: "Pred kratkim sem imela srečo, da sem nekaj dni preživela v samostanu sester usmiljenk. Ob tej priliki sem spoznala, da je to življenje tako različno od vsega, kar sem ga dozdaj videla, tako naravnost očarujoče, da bi se mi čudno zdelo, ako je sploh mogoče, če bi matere, katerih hčerke so tudi našle tisto skrivnostno, nevidno pot ob cestah življenja, ki vodi v mala nebesa na tem svetu, ne hotele slediti mojemu pripovedovanju." Potem na široko opisuje dnevno življenje sester, polno nepoznane tihe sreče in pravi mej drugim: "Ve matere, ki ste darovale svoje hčerke Bogu, ste s tem doprinesle isto žrtev kakor jaz, občutile isto boleost, postale dedinje iste radosti, prave resnične radosti, kakršna je samo še v nebesih doma. Po-

gosto matere občutijo samo ločitev od dragega otroka in v tej žalosti zgubijo izpred oči tisto, kar je mnogo važnejše, srečo, ki otroka čaka v redovnem življenju. Ko bi ve poznale življenje redovnic, bi spoznale, da je vaša žalost absurdna, skrajno nespametna. One žive delavno, srečno, lepo življenje. V popolni čistosti so podobne vrtičku, posajenem s snežnimi lilijami. Ko se eni ali drugi približa večer življenja in Gospod pride, da jo odtрга, ni opazati v njenih očeh nikakega strahu, kajti srečna je lilija, ki je ostala neoskrunjena do žetve."

Matere, če meni ne verjamete, verjemite tem materam, ki bolje poznajo vaša materina srca in njih občutje, kot jaz. Jaz naj pristavim le še to, da je opisana sreča matere, ki je darovala svojega otroka Bogu, samo neko časno plačilo za njen trud, ki ga je imela, ko je rahljala tla njegovega srca za oživljajoče žarke božje milosti in za žrtev, ki jo je stala ločitev od njega. Njeno plačilo s tem še nikakor ni izčrpano. Dokler bo otrok živ in ob altarju ali v samoti slonil na Gospodovih prsih, ter pil iz njih najčistejšo ljubezen in srečo, boš od vsega tega tudi ti vlekla gotove procenete, ker ve Bog in ve otrok, da si pri tem ena glavnih delničark. To je še nepri- merno več vredno. Tisti tvoji sinovi

in hčere, ki si jih, ali jih še boš pomohila in požejala, bodo v borbi za lastno življenje in življenje svojih, prej ali slej, morda kmalu, pozabili nate. Saj to je splošna usoda tiste ljubezni, ki poganja iz mesa in krvi. Ko bo zastala kri v tvojih žilah in se spremenila v njihovih, se bo spremenilo, ohladilo tudi tisto prisrčno razmerje, ki zdaj vlada mej vami.

Ljubezen tvojega Bogu darovanega otroka, ki ni samo iz mesa in krvi, ampak pred vsem iz Boga, bo zastala šele z njegovim srcem. Kadar koli bo iz varnega in mirnega pristanišča samostana gledal na široko morje sveta in videl, kako se umazani valovi igrajo s posameznimi ladjicami in jih zagrinjajo, se bo spomnil tudi nate, ki si ga z božjo pomočjo in milostjo povedla v varni pristan. Njegova dobra dela, njegove molitve, njegove nekrvave daritve oz. vsakdanja sv. obhajila, bodo škropila tvoj grob, ko bo od drugih tvojih otrok že zanemarjen, če ne celo pozabljen.

Matere, ako boste ve to malo premislile in primerne sklepe naredile, potem ne bo treba meni, ne komu drugemu, vaših sinov in hčera navduševati za duhovniško — redovniško življenje, navdušil in poklical jih bo Bog sam.

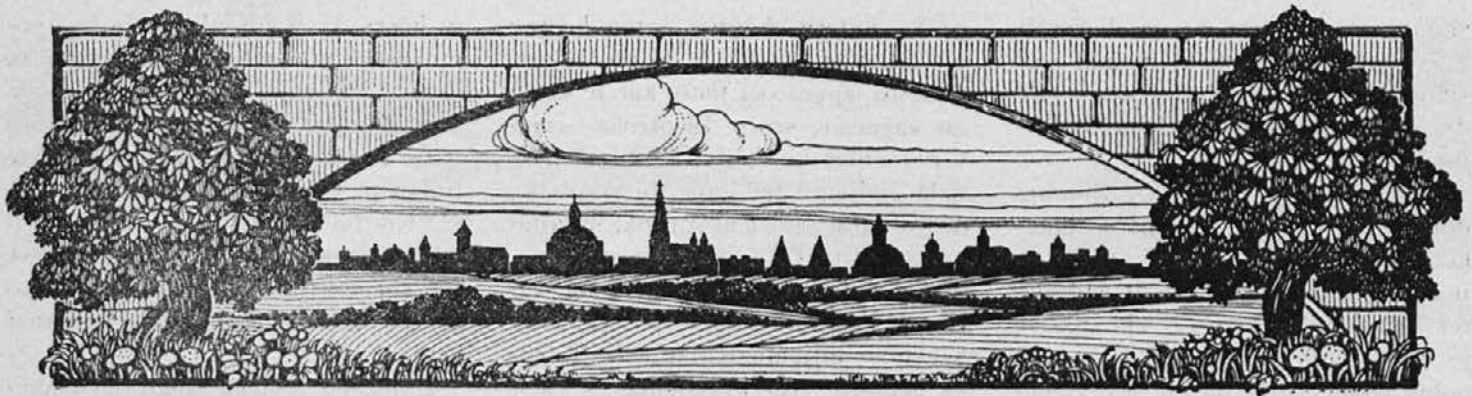
Ženske in ženske.

V vsakem človeku tiči od narave pol vraga, pol angela. Če se obrne navzgor, postane lahko svetnik, če navzdol pa lump, da mu ga ni para. Ženske ne delajo pri tem nikake izjeme, da zdi se celo, da je to nasprotstvo pri njih lahko še večje. To potrjuje naslednji zgled: Ko je začasa francoske revolucije giljotina vršila svoje krvavo delo, je bilo največje veselje propadlih pariških dam, ho-

diti na kraj morije. Tam so sedele, kramljale, pletle, vezle ter z največjim zanimanjem in zadovoljstvom spremljale krvave prizore. Kadar je kaka glava odletela, so se zakrohotale. To so bili poosebljeni vrangi. — Nekega dne pripeljejo revolucionarni krvniki celo samostansko družino redovnic pod giljotino. To so bile pa čisto druge ženske. Kakor v koru, so venomer molile.

Druga za drugo so udano polagale glave pod ostro sekiro in molile: Češčena Marija . . . dokler jim je ni giljotina pretrgala in so jo v nebesih nadaljevale. Vedno tišji je bil njihov glas, ker jih je bilo vedno manj. Ko je opatica kot zadnja položila svojo glavo pod sekiro in je ta izvršila svoje delo, je utihnila zadnja: Češčena Marija, slišal se je le še krot hot propadlih gledalk.

✻ Iz katoliškega in nekatoliškega sveta. ✻

RIMSKE NOVICE:

Nov kip loretske Matere Božje. Kakor smo poročali, je staro soho loretske Matere Božje lani požar uničil. Napravili so novo, popolnoma podobno prejšnji, iz libanonskega cedrovega lesa. Najprej je bila prepeljana v Rim, kjer jo je sv. oče sam v sikstinski kapeli mej veliko slovesnostjo blagoslovil in kronal. Nato so jo v slavnostni procesiji prenesli v baziliko Santa Maria Maggiore, kjer se je vršila zopet impozantna procesija po baziliki, katere se je vdeležilo okrog 50.000 vernikov. Potem so jo znova prenesli v Vatikan, na Damazovo dvorišče, kjer jo je stražila Švicarska garda in je bila naravnost oblegana od pobožnega ljudstva. Papež sam je prišel pomolit k njej. Po rimskih slovesnostih je bila naložena na papežev avto, s častno stražo treh kardinalov. V spremstvu več drugih avto z višjimi cerkvenimi in svetnimi dostojanstveniki, je bila odpeljana proti Loreti, ki je 200 milj od Rima oddaljena. Po vseh vaseh in mestih mej potjo jo je ljudstvo slavnostno sprejemalo in z navdušenjem pozdravljalo. V Loreti jo je pričakovala več sto tisoč broječa množica, da jo v procesiji spremi v njen prihodnji dom. Vsa Loreta je bila praznično oblečena in razpoložena. Potem ko je škof Andrioli blagoslovil njen novi dom, so jo ob dveh popoldne prenesli v baziliko, ki je bila celo nasledno noč odprta. Ljudstvo se je drenjalo okrog nje in v velikem številu prejelo sv. zakramente. Mej slovesno sv. mašo drugo jutro, ki jo je imel kardinal Gasparri, so krožili nad baziliko aeroplani, ker je loretska Mati Božja patrona aviatike. Po slovesnosti sta se kardinala Ranuzzi in Tacci v Caproniju dvignila v zrak in napravila dvajset minut trajajočo turo.

Papež odlikoval dečka. Dečki iz azila Castelmare pri Neapelju so se šli v morje kopat. Eden je zašel predaleč in se začel potapljati. Ko je trinajstletni Francesco Esposito to opazil, je pogumno skočil v morje, mu hitel na pomoč, ter ga srečno spravil na suho. Ko je papež to izvedel, je poslal malemu junaku zaslužno svetinjno.

V spomin mirovnemu papežu Benediktu XV. mislijo v Rimu zidati krasno

mirovno cerkev, v renesanskem slogu. Načrte je izdelal nadarjeni mladi mojster, specialist v tem slogu, sig. Armando Brassini. Posvečena bo sv. Jakobu, kakor je bilo prej Benediktu XV. ime, ter štirim evangelistom. Stala bo okrog 30 milijonov lir. Po načrtu sodeč bo impozantna stavba, nov biser krščanske arhitekture.

Papež za sv. Deželo. Angleži, novi gospodarji naših najsvetejših krajev, so se kot taki kmalu po okupaciji pokazali v marsičem slabše, kot so bili Turki. No to papež, kot najvišji varih teh dragocenih svetinj, ni mogel molčati. Na genovski konferenci zbranim diplomatim je protestiral proti njih nameravani katoličanom krivični ureditvi. Ker so bile: Italija, Francija, Španija in še nekaj manjših držav na njegovi strani, je Velika Britanija zavrgla svoj prvotni načrt ureditve in bo napravila novega, ki bo tudi katoličanom pravičnejši.

Pij XI. — knez miru. Po zadnjih turških zmagah je bilo pričakovati, in se je deloma že poročalo o novem klanju kristjanov na bližnjem vshodu. Vse kar je "kulturni" svet imel proti temu, je bilo nekaj časniškega robantenja, ki seveda ne vstavi niti kapljice krščanske krvi. V tem strahu in trepetu za imetje in življenje, so prizadeti vshodni kristjani zopet spoznali, kdo je njihov pravi oče in kdo očem. Prvi, ki je mislil nanje in se potegnil zanje, je bil papež. Brzobjavno je prosil vodjo zmagovitih turških čet, Kemala Pašo, naj s katoličani v Smirni milostno ravna in naj jih nikar ne izganja. In Turek ga je vbogal, mejtem ko je krščanska diplomatska Evropa gluha za vse njegove pozive in prošnje. Dasi je bilo prvotno določeno, da morajo katoličani iz mesta, je bilo po papeževem vplivu to povelje preklicano in protektorat nad njimi izroččen tamkajšnjemu katoliškemu nadškofu Most Rev. Vallegi. Istočasno je sv. oče poslal posebnega delegata v Carigrad, v osebi nadškofa Most Rev. Fran. Marmaggianija, priznanega diplomata, ki naj bi vse storil, da se čimpreje sklene mir.

Nova vrhovna prednica Klaverjeve družbe, po umrli grofici Ledochowska, je postala njena dolgoletna zvesta so-

trudnica grofica Marija Falkenhayn, Nemka. Njen oče je bil globokoverni grof Franc Falkenhayn, podpredsednik avstrijske gosposke zbornice, mati pa Ana roj. kneginja Oettingen Wallerstein. Po materini smrti l. 1905, je v Solnogradu vstopila v družbo, kateri je poslej žrtvovala vse svoje izredne moči duha in srca. Črnci imajo zopet svojo mater, ki se bo gotovo z isto vnemo trudila zanje, kakor se je rajna Ledochowska.

AMERIŠKE NOVICE:

Konference ameriškega episkopata, ki se je pred kratkim vršila v Washingtonu, se je vdeležilo šestdeset nadškofov in škofov. Obravnavale so se važne stvari, zadevajoče naše domače, pa tudi zunanje cerkvene razmere. Postavile so se nove smernice za delovanje naše poživljene katoliške centrale C. N. W. C. s posebnim povdarkom, da naj se skrbi za boljšo organizacijo katoliškega lajštv. Obenem se je v smislu nove misijonske centrale, ki se je osnovala v Rimu, sklenilo, čimpreje po posameznih škofijah organizirati njene zaukazane podružnice. Tako bo zlata Amerika glede podpiranja vnanjih misijonov v doglednem času ne samo lahko konkurirala s Francijo, ki je doslej v ta namen največ storila, ampak jo celo daleč zadaj pustila, kar bi jo morala že zdavnaj.

Sedemdesetletnico svojega obstoja bo v začetku nočembra slovesno praznovala škofija Cleveland. Natančen program te proslave še ni določen. Misli se na slovesno trodnevno, ki bi se začela 5. novembra in 7. z veliko javno paradjo v novem javnem avditoriju zaključila. Vstanovni dan škofije je bil pretečenega 23. aprila.

50-letnica dr. Najsvetejšega Imena se obhaja letos. Za to slovesno priliko je sv. oče naslovil na ameriški episkopat pismo, v katerem določa, da se ima ta jubilej od 1. okt. dalje do božiča enkrat slovesno proslaviti. Da bi se člani tega mogočnega društva s tim večjo vnemo vdeleževali teh slovesnosti, jim je naklonil izredne duhovne milosti. Kedaj se bo po posameznih škofijah in župnijah praznoval ta jubilej, bodo po dogo-

voru s škofi določili škofijski voditelji društev.

Številke govore, da je tudi v Ameriki za mladino treba še marsikaj storiti. To so ugotovili apostoli dobrodelja, ki so se pred kratkim zbrali v Washingtonu k posvetovanju. Eden izmed članov, James J. Davis, je mej drugim dejal: "Na čelu današnje Amerike je začrtan otroški problem." — Naj vam povem, je izvajal nadalje, kaj me z grozo navdaja za prihodnost in me sili, da žrtvujem svoje življenje za dobrobit otrok: To je 250 tisoč otročičkov, ki zatisnejo svetu oči, ko so jih komaj za silo odprli, je pol milijona dedno, moralno ali fizično obremenjenih, ki so domala popolnoma sami sebi prepuščeni, je poldrug milijon takih, ki preji zginajo po majnah in drugih obratih, predno se zavemo človeških pravic in dolžnosti, je trideset milijonov ameriških šolskih otrok, mej katerimi je v naših šolah (publičnih) komaj vsak deseti tako izučen in vzgojen da bo izpolnil mesto, ki ga v življenju čaka.

Za posvečevanje nedelje. Nemška katoliška centrala je na svojem šest in šestdesetim glavnem sestanku v Detroitu, mej drugim odločno obsodila vedno zanikernejše posvečevanje nedelje, ki se opaža ne samo pri nekatoličanih, ampak tudi pri katoličanih. Četudi se sv. maše še udeležujejo, drugače skrumijo nedeljo z nepotrebnimi hlapčevskimi opravili, s prepogostimi izleti, veseljačenjem in zanemarjenjem večernih pobožnosti. — Vsakdo, ki ve, kako se je nekdaj posvečevala nedelja v Ameriki in kako se zdaj, mora priznati, da je ta obsodba v resnici na mestu. Malo puritanske nedelje bi prav nič ne škodovalo.

Protestanti za zasebne šole. Protestantska sinodalna konferenca zbrana v Cincinnati, O. je odločno obsodila težnje našega framasonstva po prisilni publični šoli. Vsi govorniki sinode so bili ene misli, da se mora mladina versko vzgajati, kar publična šola ne dela. Prof. Dr. Mayer pravi v svoji adresi na sinodo: "Mi zaupamo v vzgojo naših otrok v naših lastnih luteranskih šolah. To, da jih versko vzgajamo, nam daje moč in jakost ter pravo smer življenja. Radi sicer prispejemo, kar se od nas zahteva, za publične šole, odločno smo pa proti lucije, ki se poučuje na javnih šolah. Mi Luterani smatramo za dolžnost starišev, vzgajati otroke v krščanskem duhu, ker oni so odgovorni za vzgojo svojih otrok. Vzgoja je za nas versko vprašanje. Mi želimo našo mladino rešiti po Jezusu Kristusu in gledamo na naše farne šole kot edino trdno podlago za dosego tega namena. "Podobno so se izražali drugi. — To je za nas katoličane razveseljivo dejstvo. Kajti v slučaju organiziranega navala na naše farne šole, ki ga nasprotniki pripravljajo, bomo lahko računali tudi na protestantovsko pomoč in skupaj z njimi šli v boj za naše pravice zajamčene nam po ustavi.

Proti katoliškim šolam se bije v Oregonu hud boj. Sovražniki Cerkve so vse sile napeli, da bi topot vspeli, ker so si že enkrat prste ožgali. Pa tudi katoličani in konservativni protestanti, so se strnili v skupno fronto, da odbijejo napad in ubijejo nadaljne skomine nasprotnikov po odpravi župnijskih šol. Škof Drumm v Des Moines izjavlja, da bo samo katoličane ta boj stal sto tisoč dolarjev.

Smrt sovražnika Cerkve. Georgijski senator Watson, ki je pred kratkim v Washingtonu nenadoma umrl, je bil eden najzagrizenejših in najagilnejših sovražnikov katoliške cerkve, ne sicer iz prepričanja, ampak ker mu je to neslo. Ko bi bil prepričan, da je katoliška cerkev res taka malopridnica, bi ne bil dal svoje hčerke katoliškim redovnim sestram v odgojo, kar je storil. Mož je imel krasne darove, to treba priznati, a jih je rabil v službi teme, dokler mu gospodar življenja ni naglo prekrizal njegovih načrtov.

Katoličan stare korenine. V Baltimore je umrl George L. Hintenach, oče Rev. Antonina O. S. B. prejšnjega asistenta pri sv. Pavlu v Chicago. Da je bil mož po božji volji, se vidi iz tega, ker je bil vsak dan pri sv. obhajilu. V zadnjih desetih letih je bil pri 4000 sv. mašah. Na sv. dan vsako leto pri petnajstih. Eno hčerko je dal benediktinkam (S. Athanzija), enega sina benediktinom (Father Antonin). Pač zato, ker je imel brata benediktina, poznejšega, še živečega nadopata Hintenacha.

Nekaj izrednega je, da je neka čilcaška redovnica M. Theodolinda iz samostana "Coenaculum," 513 Fullerton, Parkway, opravila prvo sv. spoved, prejela prvo sv. obhajilo in redovni pajčolan iz rok Ahila Ratti, sedanjega svetega očeta.

Rudnik Argonaut je požrl 25 katoliških in enajst jugoslovanskih žrtev. Jugoslovani so bili menda vsi pravoslavni in bili kot taki pokopani na pravoslavnem pokopališču. Poleg teh je našlo smrt tudi devet protestantov. Umrl so v zlatem rudniku. Je li bila zato njih smrt kaj srečnejša? Ali s kepo zlata, ali kamnom v roki, je vseeno, samo da pripravljani. To pa samo Bog ve.

Liga za lajiške duhovne vaje se je organizirala v samostanu sv. Pavla v Pittsburgu dne 1. oktobra. Prisostovalo je okrog 3000 zastopnikov raznih katoliških organizacij. Kakor drugod že davno, tudi ameriški katoličani, živeči mej svetom, vedno bolj spoznavajo, da je tudi v verskem oziru treba odriniti na globoko, kdor noče, da ga val verskega indiferentizma in površnosti potegne za seboj. Duhovne vaje bodo za to brezdvomno jako uspešno sredstvo.

Amerika za stradajoče. Ameriški primas, kardinal O'Connell, je poslal vsem ameriškim škofom adresno, v kateri jih po želji sv. očeta vspodbuja, da bi se po papeževem zgledu tudi oni z organizirano akcijo zavzeli za stradajoče voj-

ne žrtve Rusije, Nemčije, Nemške Avstrije, bližnjega vshoda in sploh vseh, ki jih je vojna pahnila v bedo. V ta namen naj bi bila po vsej katoliški Ameriki dne 29. okt. posebna kolekta, ki bi se dala sv. očetu na razpolago, da jo kot skupni oče, ki najbolj pozna potrebe svojih otrok, tem primerno razdeli.

IZ DRUGIH KRAJEV:

Marija se je vrnila na sv. Goro pri Gorici. Dne 2. oktobra so jo njeni otroci slovesno spremlili v njen novi dom. Po tihi sv. maši v stolnici, kjer je bivala dozda, odkar se je preselila iz ljubljanske frančiškanske cerkve nazaj na Goriško, se je začela ob 8. uri pomikati slavnostna procesija, ki jo je spremljala proti Solkanu. Tam so jo duhovniki dvignili na rame in jo nesli na goro. Na Prevaljah so ji prišli naproti romarji izza sv. Gore in jo z lepo pesmijo, ki jo je nalašč za to priliko zložila M. Elizabeta, uglazbil pa Rev. Vinko Vodopivec, prisrčno pozdravili. Na vrhu je bila tiha sv. maša na glavnem oltarju stare njene bazilike, s sloveskim in italijanskim govorom, ter zahvalno pesmijo. Nato je bila prenešena v novo cerkvico. Tako imajo Goričani zopet svojo Mater, pri kateri bodo gotovo, še bolj pridno kakor prej, iskali pomoči in tolažbe v težkih urah svojega suženjstva. Da bi le kmalu mogli zapeti: Kraljica osvoboditeljica, prosí za nas!

Moško je beseda ta. Na katoliškem shodu v Brežicah je Dr. Korošec mej drugim to-le povedal: "Po razpadu stare in ustanovitvi nove države, se je pojavilo z ozirom na položaj katoliške cerkve v novi državi dvojno mnenje; eno so zastopali tisti, ki jih je bilo strah, drugo tisti, ki so nas začeli napadati, toda niti tabor bojazljivcev, niti mnenje strahopetnežev, niti nameni napadalec, se ne bodo uresničili. Katoliška cerkev ima v sebi dovolj življenjske moči, kljub temu, da vladar ni naše vere in je vlada proti nam. Zgodovina nas uči, da je katoliška cerkev cvetela celo v tistih krajih, kjer so vladarji nastopali proti njej, ako so bili katoličani budni. Katoličani smo dobili v naši državi vzvišeno, zgodovinsko nalogo, da zopet združimo katoliško in pravoslavno cerkev, da bo zopet en hlev in en pastir. Na to nalogo ne smemo pozabiti, da ne bomo odbijali drugovernikov, ampak jih s svojim delovanjem priklenili nase. Če pa hočemo v tej državi s pravoslavnimi mirno živeti in se razvijati, potrebujemo kakor ptica zraka in riba vode, neomejene svobode katoliške cerkve. To hočemo katoličani in nič drugega, zato zahtevamo tudi cerkveno avtonomijo v državi, da se ne bodo drugoverci vmešavali v naše katoliške zadeve. Zato prosimo danes svoje škofo, da se krepko zavzamejo za samoupravo cerkve. Zahtevamo od vlade, da sklene s sveto stolico sporazum, bojimo se, da ima to odlašanje vlade slab namen, toda sledili bomo tej zadevi s paznim očesom, da se prepričamo, kdo noče verskega miru v naši državi." Potem be-

re vladi levite." Osem škofijskih stolic v vladi ni zasedenih. Vlada ne daje katoliškim bogoslovnim semeniščem dovolj podpore. Dušeskrbstvo pri vojaštvu ni urejeno, v agrarni politiki vidimo, da vlada naseljuje ponekod sistematično samo pravoslavne, da ojači pravoslavni življenj proti katoliškemu. Skrbeti moramo tudi, da dobe v naših krajih službe domači ljudje, mej katoliškim prebivalstvom katoliški uradniki . . . Proti vsem pritiskom je treba sklenjenega in krepkega odpora, potem se nam ne bo treba bati. Voditelju nemških katolikov Windhorstu, je neki parlamentarni praski dejal Bismarck: "Ako ne boste tiho, vas vtaknem v žep." Windhorst je odgovoril: "Če me vtaknete v žep, boste imeli v žepu več pameti, kot v glavi." Če veliki Bismarck ni mogel katolikov vtakniti v žep, se bo to tuj manj posrečilo malemu, malemu Bismarcku — Pribičeviću . . . Mi bomo zmagali, ker delamo in imamo pred seboj cilje in najodločnejšo voljo, mi bomo zmagali, četudi nimamo nikakih kraljevih manifestov za seboj."

Vdova McSwineya—odpadnica. Mrs. Muriel McSwiney, vdova po znanem irskem patriotu, ki se je lani kot corški župan za popolno svobodo svoje domovine do smrti izpostavil, je odpadla od katoliške cerkve in sama rekla naj jo odslej dalje imenujejo paganko. "Denver Register," ki to poroča, pravi, da je njegov korespondent resničnost te vesti nedvomno ugotovil. Kako je do tega prišlo, dušeslovno ni težko umeti. Da je tudi ona, kakor njen mož, vsa gorela za popolno svobodo svoje domovine in se po njegovi smrti z vsem ognjem svojega srca oklenila De Valere, ki je nekak eksekutor MacSwineyevga političnega testamenta, je naravno. Toda razmere so take, da zaenkrat tega vzora ni mogoče popolnoma udeležiti. Katoliška hierarhija, ki položaj realno presoja, je nastopila pot realne politike, se za enkrat zadovoljila s tem, kar je dosegljivo, oziroma doseženo, drugo bo že še prišlo, prej ali slej, brez prelivanja krvi. Mrs. McSwiney je pa to smatrala za izdajstvo ideala svojega moža, za katerega je šel prostovoljno v smrt. Posledica je bila, da je ona začela rovatiti proti hierarhiji, proti škofom, ki so njeno fanatično početje kajpada obsodili, morali obsoditi, na kar je ona odgovorila, naj se cerkev nikar ne meša v politiko, kjer nima ničesar iskati. Zadnji korak je bil potem odpad. Njeno uskoštvo v proticerkveni tabor tedaj ni smatrati za stvar prepričanja, ampak politične užaljenosti in ženske kljubovanosti. Ko se strasti, ki imajo v irski politiki zdaj odločno preveliko besedo, malo poležejo, bo morda ona sama ta korak obsojala, če pa ne ona, vsaj zgodovina. Kar katoliška hierarhija že zdaj pravi, to bodo trezni politiki pozneje uvideli, da je namreč McSwineyev ravnanje in De Valerovo nadaljevanje s subjektivnega stališča lahko najčistejši

patriotizem, z objektivne plati pa naš slovenski z glavo skozi zid. Vsekako pa je to mučen slučaj, ki za irske katoličane ne bo brez slabih posledic. Mrs. McSwiney, sedaj "paganka" se baha, da irska mladina zapušča katoliško cerkev, kar je spričo pretiranega mladinskega rodoljubja in žeje po popolni svobodi verjetno. Ženski in mladinski patriotizem sta si sorodna, oba prenapeta.

Skupno s protestanti hoče odslej nemški centrum marširati v boj proti brezverskemu materializmu. Doslej je bil ta mogočni nemški blok odprt le prepričanim katoliškim politikom. Zdaj je spremenil svoja pravila. Menda je to storil na podlagi Viljemovih besedi, izgovorjenih pred vojsko: "Ne poznam več strank, ampak samo Nemčijo." Sicer voditelji centra pravijo, da ostanejo temeljna načela centra nedotaknjena, a zgleđa, da je to skoro nemogoče. Protestantski člani vendar ne bodo prisegali na katoliška načela. Na vsak način je moral biti doseđanji temelj razširjen, iz katoliškega v krščanski. Misel z vernimi drugoverci rama ob rami stati na strani proti brezverstvu, ki vedno v strnjeni vrsti nastopa proti nam, je lepa in bi se morala že zdavnaj, ne samo zdaj, ko nas razmere h temu silijo, uresničiti. Vsekako pa bo treba velike pozornosti, da se iz tega ne izcimi kaka verska brozga, ki ne bo ne eno ne drugo. Kakih kompromisov, ki zadevajo vero, mi z nasprotniki ne moremo in ne smemo sklepati.

Za mir in spravo. V Kopenhagnu so se zbrali zastopniki krščanskih narodov, da se posvetujejo, kako svet zopet pomiriti in spodmakniti tla bodočim vojskam. Zastopanih je bilo pet in dvajset narodov. Ena najmarkantnejših adres, ki so došle konvenciji, je bila ona ameriškega zastopnika Dr. Karl E. Jeffersona iz New Yorka.

Kontrola porodov bo zboljšala raso, tako pravijo učeni morivci človeškega rodu. Velike družine so po njih mnenju veliki zalagatelji človeške družbe s kreteni in lumpi. Kako brezmejno prazna je ta, priča slavna družina Vaughan, ki je dala Angliji velikega škofa istega imena, sv. cerkvi pa slavnega kardinala. Štela je štirinajst otrok, devet dekčev in pet deklic. Po teoriji cleveland-skega doktorja za zboljšanje rase, bi moralo biti mej njimi najmanj dvanajst malopridnežev in malopridnic. V resnici je pa bilo izmej devetih dekčev sedem duhovnikov, mej njimi en kardinal, en nadškof, en škof in en slaven jezuit. P. Bernard, ki je bil trinajsti, a je imel več v mazincu na nogi, kot clevelandski doktor v glavi. Tri izmej deklic so bile redovnice.

Zdravniki proti kontroli porodov. Komitej katoliških zdravnikov v Glasgowu, na čelu jim ondotni nadškof, so poslali britanski vladi resolucijo, naj pod kaznijo prepove razširjanje literature, ki propagira porodno kontrolo, ker je to proti temeljnemu krščanskim načelom.

Smo radovedni, kaj bo naš clevelandski apostolj tega modernega pomora na to rekel.

Znameniti konvertit. Sloviti angleški časnikar Gilbert K. Chesterton, ki je prestopil v katoliško cerkev, je s svojim korakom vzbudil mej katoličani veliko veselja. Ponosni so na to, da ima njih vera tako privlačno silo, celo na može kot je on. Kakor je videti iz njih tozadevnih poročil, ga mislijo izrabiti za nekako reklamno sredstvo. A to se ne zdi kaj priporočljiva reklama. Mi katoličani, ki smo edini v posesti prave vere, raznim konvertitom ne smemo vzbujati čustev, kakor da bi bili s svojo konverzijo, s svojim preobrnjenjem, veri kako milost skazali. Tako naj delajo tisti, ki morajo beračiti in z denarjem kupovati konvertite. Mi jih moramo blagrovati, ker jim je Bog skazal, da so spoznali pravo vero in cerkev, ter se ju oklenili.

Tako je, kjer je mati dobra. Nedavno je v Flandriji umrla Mrs. Rozalija Van Dromme, mati šestnajstih otrok. Že to je danes nekaj redkega. Še redkeje je pa to, da so razun enega vsi postali redovniki, oz. redovnice. Kmalu za to vzorno materjo je na Saškem umrla Mrs. Kat. Wand, ki je imela deset otrok, izmej katerih je šest sinov postalo duhovnikov, dve hčerki pa usmiljenki. Štirje sinovi so šli za navzvišenejšim duhovskim zvanjem, postali so misijonarji v paganskih deželah. Če še pristavim, da je bila ta mati vboga vdova, ki ji je mož vse te otroke nepreskrbljene pustil, menim, da se ne bo nihče pomišljal, jo imenovati res zlato mater. Da tako je, kjer je mati dobra!

Znameniti konvertit. Sloviti angleški pisatelj, Gilbert K. Chesterton, ki ga je anglikanska cerkev štela mej svoje najbriljantnejše može, je prestopil v katoliško cerkev. Njegov korak je mej protestanti zbudil veliko presenečenje, mej katoličani pa veliko veselje in zadovoljstvo. Zopet nov dokaz znanega pregovora, da polovičarsko znanje vodi k vragu, celo pa k Bogu.

IZ UREDNIŠKEGA KOTA.

Radi preoblega drugega materiala, posebno ker se je Striček povrnil s svojih dolgih počitnic, smo morali topot Marijinim šolarjem dati malo oddiha. Ne za dolgo. Prihodnji teden upamo izdati zopet novo številko, da tako pridemo zopet v pravi red, ki ga nam je Koledar zmešal.

Urednik.

NAŠ STRIČEK

Niagara Falls, Ont
— Dragi striček: Jaz sem sedaj začel moje tretje leto v Mt. Carmel College ali Mt. Council Monastery. Mi smo ravno nad Niagara Falls na Canadian strani. Zadnji pot

ko sem vam pisal, ste me prosili, da bi jast molil za otroke na vašem konarju. In sem molil ne samo za nje, nek za naš ves Slovanski narod. Da bi Bog po Mariji Kormelski blagoslovil naš narod in tudi da bi njihova dežela v starem kraju v miru živela in napredovala.

Na mojih počitnicah v Pittsburghu se mi je dobro vidilo, kako so naši slovenski otroci s pomočjo Mr. Antony Dekleva and Mr. Mathew Jakše uredili tamburaško društvo, to je zgled za ves slovenski narod v Združenih Državah, da so naši slovenski otroci v Pittsburghu to naredili.

Dragi Striček, želim, da bi vsi otroci na vašem kornerju naredili noveno v čast Our Lady of Mt. Carmel for our suffering voce in Jugoslavia and including for all the Suffering Slovenian families in our country, in bi tudi šli k svetemu obhajilu za ta moj intention, Jaz sem zmerom

Vaš Prijatelj,

Francis Sumič.

"Naj Bog blagoslovi vse, ki bodo pis-mo prečitali!"

Dragi Frankie: — Hvala ti lepa za tvoje pismo! — Kako lepo je, da si molil za naš ubogi slovenski narod. Da, to je ravno, na kar smo Slovenci v Ameriki preveč pozabili, na molitev. Zato pa nam ne gre dobro. — Boys in Girls, ste čuli, kaj vas prosi naš dobri mladi Cormelite študent, Frank Sumič. Dajmo res to narediti! Vsi začnimo noveno čast Kormeljski Mariji za blagoslov slovenskega naroda! — Bog te živi, Frankie! Pozdravlja te, **Tvoj Striček.**

Fredonia, Kansas. — Dragi Striček: — Rada sem prišla na vaš korner. Jest hodem v publik šolo dve mile in pu. Jest sem v 8. in 9. razredu pa sem 14 let stara. Jest imam 6 sester pa 4 brate. Moja

starejša sestra je v South Chicago pri Slovenskih sestrah, se imenuje Sestra Mary Margaret, pa je 16 let stara. Mi gremo vsako nedeljo iz cara v cirku. Mi gremo 9 mil deleč v Cirku vsaka nedilja. Tako vo te cirku k mi gremo, imamo Irish gospoda pa so gut Father P. J. Larkin. Mi živimo na farmi 320 acres. Jest likam bit na farmi je dosti placa za delat in za igrat. Vas vse lepo pozdravljam, z Bogom.

Anna Bambich.

Draga Annie: — To je jako lepo, da greste tako daleč v cerkev. Vidite, boys in girls, tam v Fredonia gredo 8 miles daleč v cerkev. Kako pa vi, ki imate cerkev prav blizu? Grete vsako nedeljo? — Dragi Annie prav lepo te vsi pozdravljamo. Posebno **Tvoj Striček.**

Cleveland, O. — Dragi Striček: — To di jaz b irada prišla na korner h drugim girls in boys. Jest rada berem "Ave Marija" jas vam zdaj v prvič pišem, jes hodim v St. Vitus School, sem v 4. Grade pišem vam drugič kaj noviga. Pra* lepo vas pozdravim.

Anna Povše.

Draga Annie: Tako je prav! Le še večkrat piši. Pozdravlja te **Tvoj Striček.**

Ljubljana. — Predragi gospod striček: — Tisočera hvala, da ste tudi moje pisemce priobčili in me tako uvrstili med Vaše male in pridne prijatelje. Da, zelo zelo rada čitam list "Ave Maria," ker mi prinese vselej tolažbo, ki mi z vsako pripovedstvo naznanja, da nas čaka, ako bomo pridni in pošteni, neizmerna sreča, sreča združitve z našo Materjo Marijo.

Kako lepa je zgodbica "Stabat Mater," sploh je vse lepo, najbolj pa kar je pisano o Mariji.

Pri nas v Ljubljani imamo krasne šmarnice, v cerkvi č. g. oo. Frančiškanov je Marija vsa v cvetju in cerkev je vedno natlačeno polna, itotako tudi po drugih cerkvah. Vidite častiti gospod striček kako ljubimo ljubljančanje Marijo in Bog daj da bi nas Ona vodila po pravi poti, nas vse kateri jo kličemo na pomoč in jo ljubimo in da bi tudi one pripeljala k spoznanju, kateri jo zaničujejo in jo nočejo poznati.

Dragi gospod striček, da bi mi brez-

plačano pošiljali list "Ave Maria," skoro ne morem sprejeti, ko si pa prihranim toliko, kar stane naročnina, se aboniram na ta list, to bodo potem zame najlepša knjiga.

V domovini dragi gospod striček se Vas spominjajo še mnogi. Mislim, da ga ni čitatelja lista "Ave Maria," kateri ne bi se spomnil v molitvi Onega, kateri stori toliko v prospch naše sv. Kat. Cerkve.

Vam častiti gospod striček in vsem bratcem in sestricam onkray morja pošilja iz domovine mnogoy pozdravov.

Elica.

Draga Elica: — Mislim, da dobivaš redno "Ave Maria." Boš pa za to molila za me, kaj. — Prav lepo te pozdravljamo vsi slovenski Amerikanci, posebno pa **Tvoj Striček.**

Pueblo, Colo. — Dragi Striček: — Prej ko vam nadalje pišem, vas prav lepo pozdravim. Jaz sem videl v Edinosti da so lepe knjige. Jaz bi rad te šter knjige. Pošljem \$1.25 za poštnino.

Good bye.

Frank J. Gnidica.

Dragi Frankie: — Me jako veseli, da rad čitaš slovenske knjige. — Po je lepo. — Mislim, da si jih med tem časom že sprejel. — Pozdravlja te

Tvoj Striček.

Calumet, Mich. — Dragi Striček: — prosim vas de natisnete te verstice v Ave Marije knjige. Zatekla sem se k serce Jezusovome in Marijineme v moje boleznne in res sem bla uslišena moje ljubo zdravje sem dobila to vam pošljem en dolar za potporo "Ave Marije". Srčen pozdravem

Marij Bačar.

Draga Mary: — Vidiš, da je res kar tolikrat čitaš v listu "Ave Maria", da Marija usliši vsakega, kdor jo prosi pomoči. — Le še naprej v vsaki stiski Marijo prosi pomoči, pa boš vedno uslišana. — Te pozdravlja

Tvoj Striček.

Pueblo, Colo. — Dragi Striček: — Prej ko vam nadalje pišem vas prav lepo pozdravim. Jaz in moja Sestra Anica, ata, in Mama. Zdaj se je šola zopet počela. Jaz sem šel v osmi razred v St. Mary's School in hodim vsak petek k svetem Obhajilu, tudi petek bom šel za vas. V osmem razredu je nas samo pet dečkov, in Sedem in dvejset dekletov, in se vsi dobro uče. Naša Učiteljca je Sestra Teresija in naš duhovnik je Rev. P. Cyril Zupan.

Zdaj vas še enkrat prav lepo pozdravim, Good By.

Frank Gnidica.

Dragi Frankie: — Kako je to lepo, da greš vsak petek k sv. obhajilu. Bog te blagoslovi še nadalje. — Kako sem ti tudi hvaležen za tvoje sv. obhajilo za me! Bog ti plačaj! — Prav lepo pozdrav vse svoje součence in součenke v 8. razredu. Vse vas pozdravlja

Vaš Striček.

Chicago, Ill. — Dragi Striček: — Ako mi dovolite tudi jest bi rada prišla na vaš korner. Počitnice smo imeli letos zelo dolge, šla nisem nikamor, bila sem ves čas doma. Večkrat sem šla k maši in Svetemu Obhajilu učasih smo se igrali v šoli z mojimi součenkami učasih sem pa delala kako ročno delo zdaj se nam je začela zopet šola zelo me veseli da hodimo v svojo slovensko šolo tudi me zelo veseli in sem vam hvaležna Dragi Striček da ste nam dobili slovenske sestre ker zelo rada bi se na učila tudi jest slovensko.

Prosim Gospod Urednik ne vrzite te moje slabe pisa: v koš v drugič vam pišem bolši.

Srčno Vas pozdravljam Dragi Striček tudi na Vas se bom spomnila pri sveti Maši **Genevieve Coff.**

Draga Genovieve: — Me jako veseli, da si se tudi ti oglasila. Le pri'na bodi. Te pozdravlja **Tvoj Striček.**

Bridgeport, Ohio. — Dragi Striček: — Ye že eno leto kar sem vam pisal zdaj sem se pa spet domislil de bom napisoy en par besed.

Bil sem v New York sem obiskal iz Mamo svojega brata, ki je letos napravil vows of poverty, Chastity and obedience u Paterson N. J. tam je bilo lepo.

Ob 9. uri zjutraj smo ke prišli tudi Very Rev. Beningen Snój so bili iz nami. Pervo je bilo slovesna maša, ki je bilo veliko gospodov. Potem je bil pa sprejem 30-ih je stopilo v Novitiate, in 16 ih je napravilo drugo oblubo in 5 pa za brate. To je lepo videti ker vsaciga oblečejo pri Altarju v obleko Svetega Frančiška in mu dajo svečo in Križ v roke in se zavže de bo spolnoval kar red zahteva. To je terpel do ene ure popoldan, pol smo pa vsi relations imeli diner v šoli, ki ga je napravlo Društvo tretjega reda. Bli smo tam do 5. ure. potem smo šli pa nazaj v New York.

Moj brat je zrastel kar ga nisem videl in pohvali se de je rat tam.

No zdaj moram pa tudi povjdat de bom spolnil oblubo ki sem jo vam dal lani v Corey, O. ker bom šel čez dva dni v Cali v Collicoon tam ki je biv moj brat poprej, prav vesel sem ki grem. Dragi Striček pa prosim molite za me. Vpam de bom še katerga družiga slovenien boys videl tam. Še to morem povedat de New York je res velik, prav Miljionsko mesto samo preveč judov je tam.

Sdaj pa pozdravim vas Striček in vse boys and girls na kornerju

Stanislaus Hoge.

Dragi Stanko: — Jako me veseli, ko čujem, da si šel tudi ti za svojim bratom v kolegij in boš skušal stopiti v lepi red sv. Frančiška, kjer je tvoj dobri brat. — Kajne, boys in girls, da bomo molili za Stankota, da mu bo Bog pomagal doseči kar želi. **Tvoj Striček.**

Dopisi zahvale in priporočila.

1.) Dopis.

S solznimi očmi smo dne 13. septembra spremile ki zadnjemu počitku v tuji zemlji našo drago sestro Mary Pelc, še v poletni dobi 50. let. Težka ji je bila ločitev od dragega moža in osmih otročičev, a ko je spoznala, da je tako volja božja, se je v svoji globoki vernosti, ki jo je krasila, ponižno udala. Cele štiri mesece jo je mučila vodenica. Veliko je trpela, a je trpela udano. Bila je vneta članica naših treh društev: presv. Rešnjega Telesa, sv. Jožefa in sv. Ane. Ob enem pa zvesta naročnica "Ave Maria". Bog tolaži žalujočega moža in otročiče sirotke, me pa molimo za njo, da bi pri Bogu nadaljevala svoje skrbno delo za družino, ki ga tukaj ni mogla dovršiti.

Mrs. Josephina Meglen,

Pueblo, Colo.

Tudi mi priporočamo to našo rajno naročnico, verno slovensko ženo in skrbno mater molitvam naših naročnikov. Spomnimo se zdaj mi drugih, ki so šli pred nami v hišo večnosti, potem tudi drugi ne bodo pozabili na nas, ko pride na nas vrsta!

Urednik.

2.) Zahvale:

Bila sem več let hudo bolna v ušesih. Na eno uho sem že oglušila. Zdravnik je izjavil, da bom morala biti operirana, ker mi najbrž kost gnije. Jaz sem se pa noža bala. Obrnila sem se na Marijo Pomočnico, naj mi ona izprosi ljubo zdravje. Že prvi teden moje zaupne molitve se mi je na bolje obrnilo, da sem se kar čudila. Še z večjim zaupanjem sem Marijo prosila dalje. Danes sem, hvala nji in Presv. Srcu Jezusovemu, ki je je prosila za me, popolnoma zdrava. S tem rada izpolnjujem svojo obljubo, da se bom javno zahvalila v "Ave Mariji", če bom uslišana. V zahvalo pošiljam za eno

sv. mašo, ki naj se bere v cerkvi sv. Štefana, za eno pa, ki naj se bere pri Mariji Pomočnici na Brezjah, ker sem prepričana, da sem na njeno prošnjo zopet ozdravela. En dolar pa pošljem v podporo njenega lista.

Mary Čulik, Joliet.

Pošljem vam mali darček, v namen, da bi mi ljubi Bog zopet dal ljubo zdravje, ako je tako njegova sv. volja.

Neimenovana.

Javno se zahvalim Materi Božji za uslišano prošnjo. Imela sem tako hud revmatizem, da se nisem mogla in smela premakniti. Obrnila sem se na Marijo za pomoč. In glej čudo! Osmi dan je že bil, ko mi še ni nič odleglo, deveti dan sem pa že delala. Samo Marija mi je pomagala. V zahvalo pošljem za eno sv. mašo, na čast sv. Roku, \$1.50 pa za razširjanje njenega lista.

Katarina Kastelic, Calumet, Mich.

Prisrčno se zahvalim presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomočnici, ker sem bil uslišan, ko sem se za srečen izid operacije z zaupanjem nanju obrnil. V ta namen darujem za prospeh Marijinega lista en dolar.

G. Pavlakovič,

Denver, Colo.

Ker me je Marija ponovno uslišala v mojih stiskah, se čutim dolžno, da tudi jaz nekaj storim za njeno čast. V ta namen pošljem za njen list \$1.00.

Mrs. Mary Ahlin, Petersburg, O.

Pošljem vam \$2.00 za dve sv. maši, eno za mojo nepozabljeno rajno soprogo, ki mi je umrla letos junija meseca. Drugo pa na čast Materi Božji Žalostni, da bi mi izprosila od Boga moč, ta težek udarec voljno prenašati, dokler se v nebesih zopet ne snideva.

Mr. Joseph Strucelj, Calumet, Mich.

Prav lepo se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu in Žalostni Materi božji,

ker me je že večkrat rešila iz mučnega položaja, ko sem se zaupno zatekla k njej. Za njen list darujem \$1.00.

Mrs. Ivana Cheplak,

Cannonsburg, Pa.

Prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu in presladkemu Srcu Marijinemu za ljubo zdravje, ki sem je po njuni dobroti zopet zadobila.

M. O. Soudan, Minn.

Obljubila sem, da se bom javno zahvalila presv. Srcu Jezusovemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu, če bom uslišana v svojih stiskah. Nisem prosila za stonj, zato rada in s hvaležnim srcem spolnjujem svojo obljubo. Najboljšima Srcema večna hvala in čast!

A. P.

Collinwood, O.

Tisočkrat hvala Mariji Brezmadežni, ker mi je sprosila ljubo zdravje. Marija bodi moja dobra mati še naprej, dokler bom hodila po tej solzni dolini.

B. O.

Mulbery, Breezy Hill, Kansas.

3.) Priporočilo.

Šele zdaj smo zvedeli, da je našo neustrašeno zastopnico na Alexander, Pa. Mrs. Mary Bevec zadela nesreča. Avgusta meseca si je zlomila nogo. In ker pravijo, da nesreča nikoli ne pride sama, je obiskala tudi njenega vrlega sina Joe-a. Dobil je vnetje slepiča. Oba, mati in sin sta bila istočasno v bolnišnici. Upamo, da sta že zopet oba zdrava doma. Ker je Mrs. Bevec duša naše nasebine na Alexandru, ter v istem duhu vzgaja tudi svoje sinove, upamo, da nam jo bo Bog še dolgo ohranil in v ta namen njo, kakor celo družino priporočamo v molitev. Naši naročnici, ki nam je to sporočila pa hvala.

Urednik,

DAROVI.

1) Po \$5.00 so darovali:

Miss. Mary Kužnik, Mrs. Barbara Schweiger, Mr. Ljudevit Hoge, Bridgeport, O., K. P.

2) \$4.77 je darovala Miss. Agnes Hotujec, Sewikley, Pa.

3) Po \$3.50 sti darovali:

M. Terezija Fear, M. Mary Zupančič, Cleveland, O.

4) \$3.00 je darovala:

Mrs. Ložar, Ely, Minn.

5) \$2.50 je darovala: Mrs. Frances Oražen, Cleveland, O.

6) Po \$2.00 so darovali:

Terezija Lindič, Frances Mohorič, Houston, Pa. Jennie Strucelj, Mary Gostič, Katarina Shatina, Štef Zerdin, Chicago, Frank Žerovnik, Waukegan, Barbara Kochevar, New Castel, Neimenovana, Houston, Pa., Terezija Narobe, Štiri druge, vsaka po \$2.00.

7) \$1.50 je darovala: Katarina Kastelic.

8) Po \$1.00 so darovali:

Ivana Cheplak, Mary Trinko, Frances Tomšič, Agnes Rei, Mary Bučar, Hermína Baša, Mary Jurca, Louis Vesel, R. S. Pueblo, Colo. Štefan Jenko, Burgestown, Mary Bevec, Alexander, Pa. Neimenovana, Joliet, A. S. Cannonsburg, Pa., Mary Sepic, Cleveland, Mildred Tomšič, Cleveland, O. John Peterk New York, Josepha Hribjan, Ahmeck, Mich., Mary Podboj, Houston, Pa., Frances Mohorič, Houston, Pa. Josepha Filipič, Moon Run, Jedert Lindič, Ana Terlep, Frontenac, Joseph Pavšič, Mary Znidaršič, Barberton, O. Devet drugih vsak po en dolar.

9) Po \$0.50 so darovali:

Kati Klobucher, Anton Kutnar, Agnes Wiscovnick, Hoboken, John Culjan, Utica, Ill. John Progar, Whiting, Ind., Mary Božič, Pueblo, Colo.

Pripomba. Radi neke spremembe pri knjigovodstvu nekaj darov ni bilo z imeni vpisanih, ali pa z nezadostnimi podatki glede kraja. Dotični naj oproste, če so mej ne imenovani dobrotniki, jim bo Bog še bolj bogato povrnil.

STAROKRAJCEM.

Iz stare domovine dobivamo skoraj dan za dnem prošnje: od cerkvenih predstojništev, od društev itd. za zbiranje darov, v te ali one plemenite namene. Ker mnoge teh prošnja niti ne oblavimo, dotični morda mislijo, da nimamo srca za njih potrebe. Naj jim tem potom povemo, da temu ni tako. Prav radi bi jim pomagali, ker vemo da tu ne gre za kak Kristanov fond, ki bi nazadnje zginit v privatne žepce, katerim ni bil namenjen, ampak gre za plemenite namene. A rojaki dragi, Amerika ie res zlatna, a ne za Slovence. Ameriški Slovenci z malimi izjemami niso bogati. Kdor

kaj ima, tisti za take reči večinoma nima smisla. Kdor ga ima, pa dolarjev nima. Poleg tega pa Vi ne smete pozabiti, da smo Slovenci v Ameriki še primeroma mladi naseljenci. Mejem, ko imajo Irci in večinoma tudi Nemci, že dobro vrejene župnije z župnijskimi šolami in domala vse plačano, je menda ni slovenske župnije, ki bi bila brez dolga. Nekateri, zlasti one, ki so si že zgradile svoje lastne šole, naravnost omagujejo pod njimi. Župnik mora kolektati in kolektati, prositi in prositi, da procenite zmaguje in še kak dolar dolga na leto odplača. Priznati treba, da naši dobri rojaki, ki vzdržujejo cerkve in šole, veliko žrtvujejo v ta namen. Ko bi imeli, kakor nimajo, bi brez dvoma tudi stari domovini radi pomagali. Saj je starejšim, ki so tam pre-

živeli svojo mladost, še vedno pri srcu, dasi so že desetletja tukaj. Najbolj veselji so, kadar jo po "kranjsko" udarimo. Pa bi kljub temu še odrinili kak dolar, zlasti za domačo cerkvico in zvonove, katerih mili glas jim še vedno doni po ušesih, ko bi bilo njih delo in zaslužek stalen. A kaj, komaj si je nekaj dolarjev dal na stran, pa kake delavske pijavke, ki jim je toliko za delavske koristi, kakor Kranjcu za vodo, če ima kaj boljšega doma, vprizore štrajk. Kupček se suši in suši, dokler se ne posuši in marsikateri mora še na posodo vzeti, če hoče svojo družino preživeti. Pri takih razmerah jim v resnici ne kaže šariti s prisluzenimi dolarji. Toliko v pojasnilo, da nas ne boste dolžili trdosrčnosti in brezbrizja ob dnevih Vaše poskušnje.

KOLENDAR

za leto 1923.

je izšel.

Koledar "Ave Maria" za l. 1923. se nam je pravkar v narodni noši in z Marijino svetinjo na prsih predstavil. "Zavber fant" je. Nihče bi ne mislil, da ima komaj deset let. Zdaj pa le pridno po njem! Pa ne s kolom, dasi se nikogar ne boji, temveč z naročilom. Prepričani smo, da se ne bo nihče kesal, ki ga bo naročil. Tvarina, ki jo prinaša je tako bogata in mnogovrstna, da ga bo vsak z užitkom prebiral in z zadovoljstvom odložil. Poleg krasnih življenjepisov naših največjih mož, ki nam jih je pretečeno leto grob zagrnil: Rt. Rev. škofa Trobca in Rt. Rev. Msg. Buha, ki sta jih mojstersko sestavila Very Rev. dekan Matija Šavs in Rev. John Zaplotnik, naš temeljiti misijonski zgodovinar, vsebuje še polno zanimivih spisov in mičnih pesmic, deloma poučne deloma zabavne vsebine. Krasi ga lepo število primernih slik, ki pojasnujejo članke in pesmi. Poleg ameriške kronike, ki je tako bogata na osebnih slikah, da smo jih komaj spravili pod streho, ima letos tudi jugoslovansko kroniko, iz katere bodo rojaki dobili celotni pregled, kako stoje politične in verske razmere v naši stari domovini.

Cena je borih 50c. za Ameriko, 75c. za stari kraj. Po pravici bi lahko nastavili višjo ceno, a je nismo, ker nam ni na tem, da bi s Koledarjem denar delali, ampak da priskrbimo našemu dobremu ljudstvu zdravega, tečnega berila. Plačila pričakujemo od Marije.

Zdaj pa prosimo vse naše cenjene zastopnike, naj nam nemudoma sporoče, koliko iztisov ga hočejo imeti, ako tega že niso storili. Enako prosimo vse naše naročnike "Ave Marije," ki so nam samo \$2.50 naročnine poslali, da ga posebej naroče, ker je letos ločen od lista.

Rojaki! Ne pozabite, da obhaja naš Koledar letos svojo desetletnico. Ob takih prilikah pade navadno kako odlikovanje. Zanj bo najlepše odlikovanje to, če ga vsak izmej Vas imenuje za častnega člana svoje knjižnice in ga kot takega primerno sprejme.

Torej le po njem!

UREDNIŠTVO.

Nabožne, poučne in zabavne knjige.

Molitveniki:

Sveta Ana, veliki tisk	\$1.00
Marija žalostna mati	1.00
Marija Kraljica Src	1.00
Tolažba dušam v vicah	1.00
Bog med nami	1.00
Nazaret, veliki tisk	1.00
Angelj varh	1.00
Getzemani in Golgota	1.00
Bodi moj naslednik	1.00
Duša spokorna	1.00
Mati čudovita, Šmarnice	1.00
Šmarnice Arskega župnika	1.00
Lavretanske šmarnice	1.00
Marija in sv. maša šmarnice	1.00
Šmarnice, Rev. Volc	1.00
Moj Tovariš, zlata obreza, veliki tisk	\$1.00
Moj Tovariš, zlata obreza, bele platnice	1.25
Molitvenik za Ameriške Slovence	1.00
Kruh Življenja	1.50
Večna Molitev	2.00
Šmarnice, Rev. Volčič	1.00
Šmarnice, Rev. Skufca	1.00
Priprava na smrt	1.25
Sveta Spoved	1.00
Duhovni Boj	1.00
Dušna Paša	1.50
Majnikova Kraljica	1.00
Evangeljska zakladnica	1.50
Angleški molitveniki za otroke po 10c, 15c, 20c in 25c. Za odrasle	1.00
Je Key of Heaven	1.00

Nabožne in poučne knjige:

Angeljska služba za mladenčce05
Male dnevnice v čast brezmadežnim05
Mu spočetju95
Šestinedelna pobožnost k sv. Alojziju05
Staršem in vzgojiteljem05
Sveta ura, moliti Jezusa v zakramentu ljubezni božje50
Sveta Germana25
Ludovika Blozija, napeljevanje h krščanskemu življenju35
Izidor pobožni kmet35
Lurški čudeži95
Skrivnost Presv. Rešnjega Telesa	1.00
Premišljevanje o božjem Srcu Jezusovem95
Prava nevesta Kristusova45
Molimo ali najpotrebnejši nauki o molitvi15
Kristusovo trpljenje in sedanji čas45
Osmere blagrov ali Nauk o srečnem življenju	1.00
Valerija ali zmagoslavni izhod iz kal-takomb	1.00

Zgledi bogoljubnih otrok iz vseh časov krščanstva45
Dobra hči Evstahija35
Božični darovi45
Duhovni pastir zv.50
Brez vere: Dr. Opeka45
Za resnico: Dr. Opeka45
Pouk zaročencem, Rev. Zabukovec75
Prst božji35
Sv. Pismo	1.75
Življenje sv. Vincencija	1.00
Življenje Gospoda Jezusa Kristusa dva zveska velika izdaja po	2.50
Življenje Gospoda Jezusa Kristusa, mala izdaja75
Pot v večnost	1.25
Vzorniki prvega sv. Obhajila	1.00
Duhovne Vaje	1.00
Življenje svetnikov, velika izdaja vezane, dva zveska po	3.50
Zgodbe sv. Pisma, 18 zveskov, zvezek po50
Slovensko-Angleški Katekizem45
Abecednik50
Obrednik za društvo Najsvetejšega Imena nova izdaja50
Obrednik za društva Krščanskih mater50
Cerkvena pesmarica "Slava Bogu", M. Holmar, vezana	2.00
Prst božji35
Knjiga o življenju, Ušeničnik90
Prilike patra Bonaventura50
Vodnik Marijanski, za Marijine družbe75
Iz duhovne zakladnice75
Hoja za Kristusom	1.00
Jedro kat. nauka95
Spolnui zapovedi, Rev. Bernik95
Katoliška cerkev45
Slovenski Goffine	2.25
V tem znamenju boš zmagal, Dr. Zore45
Bodi svoje sreče kovač, Rev. J. Trunk45
A. M. Slomška zbrani spisi, 428 strani	1.00
Knjige družbe sv. Mohorja za 1921, 3 knjige	1.00
Cvetje na poti življenja, M. Elizabeta75
Iz moje eplice, M. Elizabeta75
Mati božja dobrega sveta45
Troje angelskih češčenj45
Nebeška krona45
Križana usmiljenost ali življenje sv. Elizabete75
Temelji krščanstva, Dr. Svetina50
Jeruzalemski roman45

Slov.-Hrv. Kat. Shod v Ljubljani 1913	1.25
Friđerik Baraga15
Franc Pirc45
Križev Pot15
Rožni venci za otroke po 10c, 15c in25
Za odrasle po 35 in 50c, z zlatim kršcem	1.00
Zgodovina sv. katoliške cerkve45
Mesija, skot jugo45
Veliki katekizem, Rev. Zabret45
Pravoslavje, Dr. Grivec45
Od blagoslovil, razlaga krščanskega nauka75
Povesti, znanstvene in strokovne knjige: Genovefa, povest45
Nedeolžnost preganjana in poveličana45
V deveti deželi, povest95
Vzgojeslovna načela, Dr. Ušeničnik75
Umetnost v Bogočastni Službi	1.25
Zemljevid Gorenjske45
Pouk zaročencem in zakonskim, Rev. Zabukovec65
Zgodovina starega veka95
Društveni govornik75
Brez vere, Dr. Opeka45
Za resnico, Dr. Opeka45
Simon Gregorčič, poezije	1.00
Slovnica ruskega jezika45
Nemščina brez učitelja45
Naša zdravila in njih uporaba v domačem zdravljenju75
Perotninar I. in 2. letnik	1.50
Rusko-slovenski slovar	1.00
Rabojemno pravo45
Občinsko posredništvo75
Prešernove poezije	1.00
Mladim srcem, Rev. Meško35
3. slovenski katol. shod v Ljubljani	1.00
Slovenske besede v slovenščini, A. Breznik75
Knezova knjižica75
Slovenska Angleška Slovenica	1.00
Zlatokopi45
Kraljičin nečak45
Prvič med Indijanci35
Prisega huronskega glavarja35
Boj in zmaga75
Korejska brata35
Preganjanje indijanskih misijonarjev45
Angelj sužnjev35
Barvaste črepinje, povest35
Romarcia, povest iz naroda45
Zgodovina novejšega slov. slovstva	1.50
Francoska slovnica75
Zapiski iz mrtvega doma35
Vstajenje, povest35

AVE MARIA

1849 West 22nd Street

CHICAGO, ILL.